

Arrest

nr. 296 884 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Oriane TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 19 oktober 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANGENECHTEN, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 25 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije en in Oostenrijk.

Op 29 september 2023 wordt de verzoekende partij gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Belgische overheden richten op 29 september 2023 een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse en Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. Op 3 oktober 2023 weigeren de Oostenrijkse instanties de terugname van de betrokkene. De Bulgaarse instanties stemmen in met de terugname op 9 oktober 2023.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 19 oktober 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A.A., verder de betrokkene, die verklaarde afkomstig te zijn uit Syrië, diende op 25.09.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor legde de betrokkene een kopie van een huwelijksakte met referentie 157, een kopie van een identiteitskaart met referentie 16742764, een kopie van een militair boekje, een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder met referentie 02485153, een kopie van de identiteitskaart van zijn vader met referentie 10910230, een kopie van de geboorteakte van A., Z., een geboorteakte van A., F. en een geboorteakte van A., K. voor. De betrokkene verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 31.08.2023 en in Oostenrijk op 18.09.2023.

Op 29.09.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij gehuwd (A.J.M., V, [...]/Buweida Alsaghira, Syrië, nationaliteit: Syrië) te zijn en vier minderjarige kinderen (A., Z., V, [...]/Aleppo, Syrië, nationaliteit: Syrië; A., F., V, [...]/Idlib, Syrië, nationaliteit: Syrië; A., K., V, [...]/Idlib, Syrië, nationaliteit: Syrië; A., Q., M, [...]/Idlib, Syrië, nationaliteit: Syrië.) te hebben. Zijn echtgenote en vier minderjarige kinderen verblijven momenteel in een vluchtelingenkamp Kamouni, Idlib in Syrië. De betrokkene stelde verder een broer (A., M., M, 1989/Aleppo, Syrië, nationaliteit: Syrië) te hebben die momenteel in België verblijft in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelde ook nog vier neven (A., A.; A., M.; F.; A.) te hebben die momenteel in België verblijven en twee neven (A., K.; A., J.) die momenteel in Noorwegen verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij Syrië op 31.07.2023 verliet en naar Turkije reisde. Op 12.08.2023 reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. De betrokkene stelde dat hij er door de politie werd opgesloten en werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven. Na veertien dagen in een

gesloten centrum en ongeveer tien dagen in een open centrum te hebben verbleven, reisde de betrokkene via Servië en Hongarije naar Oostenrijk. De betrokkene stelde dat hij er zijn vingerafdrukken moest afstaan. Vier dagen later reisde hij via Duitsland naar België, waar hij naar eigen zeggen op 22.09.2023 aankwam.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije en Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Oostenrijk.

Op 29.09.2023 werden de Bulgaarse en Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

Op 03.10.2023 weigerden de Oostenrijkse instanties de terugname van de betrokkene. De betrokkene is in Oostenrijk gekend als A., A., [...], Syrië. Op 09.10.2023 stemden de Bulgaarse instanties met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

De Bulgaarse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 9.00u en 14.00u. De betrokkene is in Bulgarije gekend als A. M., Abdala, [...], M, Syrië.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat België een democratisch land is, waar je veilig kan wonen. Hij stelde dat hij er de veiligheid zou vinden waarnaar hij op zoek is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de manier van behandeling door de politie er erg streng was. De behandeling in de centra was volgens de betrokkene erg slecht, er was geen hygiëne en het eten was er erg slecht. De betrokkene stelde verder dat de politie hem met een stok sloeg, maar dat hij daar geen bewijs van heeft omdat dit telkens in de toiletten gebeurde omdat daar geen camera's hangen.

De betrokkene verklaarde dat hij in het centrum geen telefoon mocht hebben en dus ook geen foto's kon maken.

De betrokkene stelde verder dat België zijn eindbestemming is en hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken in Bulgarije te geven omdat hij anders naar Turkije of Syrië zou worden teruggestuurd.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.10.2023 dringt de betrokkene er op aan dat België zijn verzoek om internationale bescherming zou behandelen. De argumenten die werden aangevoerd hebben echter betrekking op een terugkeer naar Oostenrijk. De aangevoerde argumenten zijn niet van toepassing en zullen daarom niet worden beoordeeld.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België zijn eindbestemming is omdat België democratisch is en je er veilig kan wonen, merken we op dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken in Bulgarije af te staan, merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Bulgarije indiende, merken we op dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij veertien dagen in een gesloten centrum in Bulgarije heeft verbleven, merken we op dat de vasthouding waarschijnlijk plaatsvond aan de grens in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest", bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een

lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Bulgaarse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij slecht door de politie werd behandeld en werd geslagen, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker geslagen werd. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidde en geen elementen aanreikte om die te staven, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van de betrokkene dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat de betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de behandeling in de centra slecht was, dat de hygiëne er slecht was en er geen goed eten was, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We merken in dit verband op dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Bulgaarse instanties stemden op 09.10.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd.

Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure>

en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan

de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDArapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanneme dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66). Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDArapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat

personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geenkwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79).

Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele kreeg overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33-34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr.

604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een

sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat het goed gaat maar dat hij twee jaar geleden zijn voet heeft gebroken en dat hij daar nog steeds last van heeft. De betrokkene stelde in België nog geen dokter te hebben gezien en geen medische documenten te hebben meegenomen. Er werden tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch

is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten (4)."

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Uiteenzetting van het middel

Het middel is afgeleid uit de schending van

“- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt,
- de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,
- de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend,
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en
- artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”

De verzoekende partij geeft de volgende toelichting

“A. IN RECHTE

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” ;

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze” 1. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Artikel 17.1 van Verordening 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.

Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat

is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

B. IN CASU

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer A. door de overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen het AIDA landenrapport met betrekking tot Bulgarije (update 2022, gepubliceerd in maart 2023) slechts gedeeltelijk gelezen, maar heeft ze bovendien geen rekening gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Bulgarije wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

De eiser kreeg tijdens het korte interview bij de DVZ onvoldoende de kans om de problemen die hij in Bulgarije ondervond uiteen te zetten.

Door twee mails van zijn raadsman dd. 9 oktober 2023, heeft de eiser objectieve en recente informatie overgemaakt, over de situatie in Oostenrijk en in Bulgarije.

Bestreden beslissing stelt ten onrecht:

‘Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.10.2023 dringt de betrokkene er op aan dat België zijn verzoek om internationale bescherming zou behandelen. De argumenten die werden aangevoerd hebben echter betrekking op een terugkeer naar Oostenrijk. De aangevoerde argumenten zijn niet van toepassing en zullen daarom niet worden beoordeeld.’

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de email van 9 oktober 2023 om 17u12 (stuk 3), waarmee een nota van 25 pagina's over de situatie in Bulgarije aan de verwerende partij werd overgemaakt.

Verzoekende partij stelt vast dat de problemen waarmee de eiser in Bulgarije geconfronteerd werd, niet ernstig werden geanalyseerd. Talrijke recente verslagen en rapporten bevestigen nochtans de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Bulgarije.

a) Situatie gekend door de eiser

Bestreden beslissing stelt:

“De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat België een democratisch land is, waar je veilig kan wonen. Hij stelde dat hij er de veiligheid zou vinden waarnaar hij op zoek is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de manier van behandeling door de politie er erg streng was. De behandeling in de centra was volgens de betrokkene erg slecht, er was geen hygiëne en het eten was er erg slecht. De betrokkene stelde verder dat de politie hem met een stok sloeg, maar dat hij daar geen bewijs van heeft omdat dit telkens in de toiletten gebeurde omdat daar geen camera's hangen.

De betrokkene verklaarde dat hij in het centrum geen telefoon mocht hebben en dus ook geen foto's kon maken.

De betrokkene stelde verder dat België zijn eindbestemming is en hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken in Bulgarije te geven omdat hij anders naar Turkije of Syrië zou worden teruggestuurd.

[...]

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij slecht door de politie werd behandeld en werd geslagen, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker geslagen werd. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidde en geen elementen aanreikte om die te staven, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook getuigd door de verklaringen van de betrokkene dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat de betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met

een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Verzoekende partij heeft uitgelegd dat hij onheus behandeld werd. Hij legde evenals uit waarom hij geen bewijs van mocht krijgen.

De verwerende partij gaat echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om een klacht in te dienen tegen de politiediensten van een onbekend land. Verzoeker sprak de taal niet. De verklaringen van de verzoeker komen helaas volledig overeen met de beschikbare informatie (zie infra). Het feit dat hij reeds mishandeld is geweest en dat deze mishandelingen conform is met algemene informatie over de situatie van asielzoekers in Bulgarije is een belangrijke aanwijzing van het reëel risico van slechte behandeling in geval terughouding naar Bulgarije.

Verwerende partij stelt dat het niet blijkt dat de eiser in onmogelijkheid verkeerde om zijn situatie te halen bij de bevoegde instanties, zonder dit te motiveren, zelf impliciet, rekening houdend met feit dat de eiser geen Bulgaars spreekt, een kwetsbare asielzoeker is, mishandeld werd door de autoriteiten en blijkbaar geen afdoende informatie kreeg over zijn rechten, gezien hij zelf niet geïnformeerd werd over het feit dat een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd.

De eiser heeft verder uitgelegd dat hij 14 dagen vastgehouden werd. Bestreden beslissing stelt:

“Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij veertien dagen in een gesloten centrum in Bulgarije heeft verbleven, merken we op dat de vasthouding waarschijnlijk plaatsvond aan de grens in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.”

Ten eerste, moet eraan worden herinnerd dat in de artikelen 8 en 9 van richtlijn 2013/33 strikt wordt bepaald onder welke voorwaarden een asielzoeker in bewaring mag worden vastgehouden.

Het loutere feit dat een asielaanvraag is ingediend, kan bewaring niet rechtvaardigen. Het feit dat een asielzoeker illegaal de grens is overgestoken, kan evenmin bewaring rechtvaardigen. Bij de beoordeling van de situatie in Bulgarije moet rekening worden gehouden met het feit dat de asielzoeker in strijd met het Europees recht en artikel 5 EVRM in bewaring wordt gehouden.

Daarnaast wil verzoeker wijzen op de rampzalige leefomstandigheden in detentiecentra, zoals blijkt uit het laatste AIDA-rapport van maart 2023 voor het jaar 2022:

“In previous years, the detention centres were frequently overcrowded due to the increase of the number of asylum applications and to the delayed release for registration of detained asylum seekers. In 2022, preremoval detention centres were once more close to maximum capacity, while the overall number of persons in detention gradually increase from 119 persons at the end of 2019, to 337 at the end of 2020 and 728 at the end of 2021 and 704 at the end of 2022 out of 16,767 detainees in total placed in both national detention centres throughout the year.

Overall conditions with respect to means to maintain personal hygiene as well as general level of cleanliness remain unsatisfactory. In 2017, it was reported that the number of showers and toilets available was not sufficient to meet the needs of the detained population, especially when premises are overcrowded.⁴⁸⁶

Detainees are allowed to clean the premises themselves. However, they are not provided with means or detergents therefore they have to buy them at their own cost. Clothing is provided only if supplied by NGOs.

Bed linen is not washed on a regular basis, but usually once a month.

Nutrition is poor, no special diets are provided to children or pregnant women. Health care is a major issue as not all detention centres have medical staff appointed on a daily basis. A nurse and/or a doctor visits detention centres on a weekly basis, but the language barrier and lack of proper medication make these visits almost a formality and without any practical use for the detainees.

Access to open-air spaces is provided twice a day for a period of one hour each, the spaces in all detention centres are of adequate size. Children in detention centres are using the common outdoor recreational facilities, but not many possibilities for physical exercise exist except the usual ball sports. Reading and leisure materials are provided if only supplied by donations. Computer / internet access is not available in any of the detention centres.

Similar to Busmantsi, communal toilets in Lyubimets were reported to be locked and inaccessible at night. Toilets and showers for women and families with children, though freely accessible, have been found to be dilapidated, dirty and flooded. The collective showers for men, recently refurbished and located in the basement, were accessible in groups twice a day.

Worrying conditions are also reported in police stations where newly arrived asylum seekers may be held upon entry. The European Court of Human Rights (ECtHR) condemned Bulgaria of a violation of Article 3 ECHR due to poor living conditions and insufficient and delayed food provision to children detained in the police station of Vidin.

Staff interpreters are not required by law, nor provided in practice. Verbal abuse, both by staff and other detainees, is reported often by the detainees. In 2021, as in previous years, detainees have complained about the lack of tailored and translated information and uncertainty on their situation.⁴⁸⁹ This has led to risks of re-traumatisation for persons with vulnerabilities.

With regard to material conditions, the latest report of the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) published in July 2019 stressed that some improvements were observed by the delegation at Busmantsi and Lyubimets centres since the CPT's previous visit in 2018, but this is mainly due to the fact that both establishments were operating well below their official capacities.⁴⁹¹ However, the CPT found that the accommodation continue to be dilapidated and that the large-capacity dormitories offer no privacy. It stated the following:

"Communal toilets for men are still run down and dirty in Lyubimets. In both detention centres, the lack of access to a toilet at night for most of the detainees forces them to use bottles or buckets, or to urinate out of the windows. The accommodation areas were inadequately heated (especially in Busmantsi) and, in both detention centres detained foreign nationals complained that were not being provided with clothing and shoes adapted to the season. Many complaints also related to the food, especially its quality, and about the prohibition for detainees to cook their own meals".

Moreover, the CPT did not find any improvement in the provision of healthcare to detained foreign nationals at the Busmantsi and Lyubimets detention centres, where the only positive changes were the 24/7 staff presence and the clean infirmary in Lyubimets (as opposed to the infirmary in Busmantsi). The medical equipment was found to be very scarce and often out of order, while the range of free-of-charge medication was also very limited, with expired medicine and restricted access to specialist care. The CPT was particularly concerned by the lack of access to psychiatric care, which is limited to emergencies. The CPT thus urged for measures to address these deficiencies" (pp. 96-97).

b) Algemene mensenrechtensituatie van asielzoekers in Bulgarije

Om de situatie in Bulgarije voor asielzoekers en migranten in het algemeen te kunnen beoordelen, moet eerst worden gekeken naar de algemene mensenrechtensituatie van asielzoekers in Bulgarije; Dat Amnesty International in haar laatste verslag over Bulgarije, voor het jaar 2022, de volgende belangrijke problemen met betrekking tot de mensenrechten van asielzoekers en vluchtelingen in Bulgarije aan de kaak stelt - in het bijzonder de voortzetting van onwettige gedwongen terugkeer, discriminerende praktijken ten aanzien van bepaalde onderdanen en huisvestingsproblemen voor Oekraïense onderdanen:

« (...) Des personnes migrantes ou demandeuses d'asile ont subi des renvois forcés illégaux (pushbacks) (...)

Droits des personnes réfugiées ou migrantes Le nombre de personnes réfugiées et migrantes se présentant à la frontière turque a fortement augmenté. Les autorités ont enregistré plus de 85 000 arrivées, soit plus de deux fois plus qu'en 2021. Les renvois sommaires, parfois accompagnés de violences, restaient très fréquents.

Plusieurs organisations de défense des droits fondamentaux ont dénoncé les pratiques discriminatoires qui continuaient d'avoir cours au sein du dispositif d'asile, les demandes des ressortissant-e-s de certains pays, comme l'Afghanistan, l'Algérie, le Bangladesh, le Maroc ou la Tunisie étant systématiquement rejetées.

La Bulgarie a accueilli près d'un million de personnes de nationalité ukrainienne, essentiellement des femmes et des enfants, et accordé l'accès aux soins de santé, aux services sociaux et à l'éducation aux

150 000 personnes qui avaient fait une demande de protection temporaire. De nombreuses personnes réfugiées sont parties après septembre, sur fond d'incertitude croissante quant à la prolongation du programme d'hébergement en hôtel mis en place par le gouvernement. Le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés a instamment prié les autorités de trouver une solution d'hébergement durable pour les réfugié·e·s. À plusieurs reprises, les autorités bulgares ont installé à titre provisoire des réfugié·e·s ukrainien·e·s, y compris des familles avec enfants, dans un centre d'hébergement temporaire situé à Elkhovo. Or, ce centre avait été initialement conçu pour placer en détention des personnes entrées clandestinement sur le territoire.

Le Comité Helsinki de Bulgarie (ONG) a dénoncé les conditions de vie inappropriées et indignes qui y régnaient.

En août, une cour d'appel de Varna a annulé une décision prise par un tribunal de district, qui s'était prononcé en faveur de l'extradition vers la Russie d'Alexeï Altchine, un ressortissant russe qui avait critiqué l'invasion de l'Ukraine par son pays. La cour d'appel a estimé qu'étant donné ses convictions politiques, Alexeï Altchine risquait d'être victime de violations de ses droits fondamentaux à son retour.»² (eigen onderlingen)

Bovendien heeft Amnesty International in haar vorige verslag van 2021 al de praktijk van illegale gedwongen terugkeer aan de kaak gesteld, waarvoor Bulgarije door het Europees Hof voor de rechten van de mens is veroordeeld, evenals de deplorabele opvangomstandigheden en de overbevolking in de centra:

« Droits des personnes réfugiées ou migrantes La Bulgarie a continué de pratiquer le renvoi forcé illégal (pushback) systématique des personnes migrantes ou demandeuses d'asile à ses frontières . Plus de 1 100 renvois forcés illégaux, touchant au moins 13 000 personnes, avaient été enregistrés à la fin de l'année. En juillet, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la Bulgarie avait violé la Convention européenne des droits de l'homme en renvoyant, en 2016, un journaliste turc dans son pays sans avoir examiné les risques de mauvais traitements auxquels cet homme pouvait être exposé à son retour.

Les conditions d'accueil des demandeurs et demandeuses d'asile sont restées déplorables. En août, la médiatrice bulgare a indiqué que la zone dédiée aux enfants non accompagnés dans le centre d'accueil de Voenna Rampa était fortement surpeuplée et que les enfants y vivaient dans des conditions indignes et insalubres.

Le même mois, le gouvernement a annoncé des plans pour renforcer la présence policière et militaire aux frontières avec la Turquie et la Grèce, en raison des inquiétudes soulevées par l'arrivée de demandeurs et demandeuses d'asile afghans à la suite de la prise de pouvoir par les talibans en Afghanistan.

La Bulgarie a accordé une protection internationale à un maximum de 70 personnes afghanes et à leurs familles. Il s'agissait de personnes travaillant pour l'ambassade et l'armée bulgares en Afghanistan.

Néanmoins, la grande majorité des demandeurs et demandeuses d'asile afghans ont continué de voir leur demande rejetée lors d'une procédure accélérée, leurs dossiers étant manifestement considérés comme irrecevables. Cette pratique persistait depuis que la Bulgarie considérait la Turquie comme un pays tiers sûr. »³ (eigen onderlingen)

Het is ook de moeite waard om een persartikel over dit onderwerp aan te halen, waarin staat dat de vreselijke opvangomstandigheden en mishandeling van asielzoekers in Bulgarije al in 2018 sterk werden bekritiseerd:

'At the recent mini-summit on migration, Bulgarian Prime Minister Boyko Borissov said his country would not agree to take back those asylum-seekers who would be sent back from wealthier EU countries because, in his words, the time for doing so had elapsed.

Chloé Gerbert Cahuzac, representing the 14 Afghans who are currently asylum seekers in France, said they were in a state of anxiety and groups had "never seen before".

She quoted them as repeating the same sentence: "We prefer to go back to Kabul than to Sofia.

In Afghanistan, people kill you right away with one bullet, in Bulgaria they let you die slowly".

She explained that under the current Dublin asylum system, the claimants risk being returned to Bulgaria, where they first registered as refugees. In France, in the last months, some administrative courts have annulled Dublin transfers to Bulgaria, recognising the deficiencies of the Bulgarian system and taking into account reports and evidence of ill-treatment suffered by asylum seekers .

[...]

Gerbert Cahuzac quoted from one of the asylum seekers (their names are withheld) who said he was part of a group of 21 people who were stopped by the police and beaten, all their belongings were taken and dogs were set on them . As he had been there with his children, he said the kids never wanted to see dogs again.

The group was then taken to a house where they were kept without food until the refugees gave money to the police . The man said the Taliban in Afghanistan had a different tactic – instead of killing their enemies, they would cut their legs – but he found even that preferable. "He was seriously thinking of

returning to Afghanistan to have his legs cut, instead of going back to Sofia, I think it is quite telling," Cahuzac said. She quoted another Afghan asylum seeker who said he had lost his entire family in Afghanistan, but still his nightmares were about Bulgaria. "It is as if Bulgaria had erased everything they had lived before," she said.

Cahuzac also said many French judges did not understand why Afghan refugees thought their life would be at risk in Bulgaria.

"If they would really listen, I think they should cancel the Dublin transfers, by recognising the deficiencies of the Bulgarian asylum system", she said, deploring that "right now, the statement of a refugee has no value".

She also related reports about asylum-seekers being beaten in Busmantsi, a detention centre near Sofia. She said there were cameras, bought with EU money, everywhere at Busmantsi but not in the bathrooms, where asylum-seekers said they were beaten. French lawyer at the Paris Bar, Clément Père, one of the authors of the report, said the request is first of all for the Commission "to investigate the serious violation of European standards by the Bulgarian state".

He said the Bulgarian criminal law considers the illegal entry and exit through its borders as a crime, which in his words violates the principles of international law of non-criminalisation of illegal cross-border movement.

Secondly, he said the Bulgarian state was failing to respect the principle of individual examination of asylum applications, which is also enshrined in EU legislation, by denying en masse asylum to nationals of Afghanistan, Pakistan, Bangladesh, Sri Lanka. In his words, Afghans should be considered as manifestly eligible to apply for asylum.

This practice, he said, was denounced by the director for migration and protection in the European Commission, in a letter to the Bulgarian state agency for refugees from 6 July 2017. Based on the Eurostat data for 2017, the rate of granted international protection to Afghan nationals in Bulgaria was only 1.5%, meaning that out of 1,287 there were 22 positive decisions.

In France, the figure was 90% for Afghans, he said.

The modus operandi in Bulgaria of sending asylum seekers directly to detention centres after crossing the border has been denounced by the Special Representative of the Secretary-General on migration and refugees of the Council of Europe, the United Nations High Commissioner for Human Rights, and by the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination, Père said.

He added the UN Committee against Torture urged Bulgaria in its last report to prevent the ill-treatment of asylum-seekers by law-enforcement officials and to provide appropriate training for how to deal with migrants and other vulnerable persons.'

(Tijdens de recente minitop over migratie zei de Bulgaarse premier Boyko Borissov dat zijn land geen asielzoekers uit rijkere EU-landen zou terugnemen, omdat de tijd daarvoor volgens hem voorbij is.

Chloé Gerbert Cahuzac, die de 14 Afghanen vertegenwoordigt die momenteel asiel zoeken in Frankrijk, zei dat ze in een staat van angst verkeerden die hulporganisaties "nog nooit eerder hadden gezien".

Ze citeerde dat ze dezelfde zin herhaalden: "We gaan liever terug naar Kabul dan naar Sofia.

In Afghanistan schieten ze je meteen neer, in Bulgarije laten ze je langzaam sterven".

Ze legde uit dat asielzoekers in het huidige Dublin-asielsysteem het risico lopen om teruggestuurd te worden naar Bulgarije, waar ze eerst als vluchteling geregistreerd stonden.

In Frankrijk hebben enkele administratieve rechtbanken in de afgelopen maanden Dublinoverdrachten aan Bulgarije ongedaan gemaakt, omdat ze de tekortkomingen van het Bulgaarse systeem erkenden en rekening hielden met rapporten en bewijzen van mishandeling van asielzoekers.

Gerbert Cahuzac citeerde een van de asielzoekers (hun namen worden niet genoemd) die zei dat hij deel uitmaakte van een groep van 21 mensen die door de politie werden aangehouden en geslagen, dat al hun bezittingen werden meegenomen en dat er honden op hen werden losgelaten. Omdat hij daar met zijn kinderen was geweest, zei hij dat de kinderen de honden nooit meer wilden zien.

De groep werd vervolgens naar een huis gebracht waar ze zonder eten werden gehouden totdat de vluchtelingen geld gaven aan de politie. De man zei dat de Taliban in Afghanistan een andere tactiek hadden - in plaats van hun vijanden te doden, hakten ze hun eigen benen af - maar dat vond hij beter.

"Hij dacht er serieus over om terug te gaan naar Afghanistan om daar zijn benen af te laten hakken, in plaats van terug te gaan naar Sofia, ik denk dat dat veelzeggend is," zei Cahuzac.

Ze citeerde een andere Afgaanse asielzoeker die zei dat hij zijn hele familie had verloren in Afghanistan, maar dat zijn nachtmerries altijd over Bulgarije gingen. "Het is alsof Bulgarije alles heeft uitgewist wat ze eerder heeft meegemaakt," zei ze.

De heer Cahuzac zei ook dat veel Franse rechters niet begrepen waarom Afgaanse vluchtelingen dachten dat hun leven in Bulgarije in gevaar zou zijn.

"Als ze echt willen luisteren, denk ik dat ze de Dublin overdrachten moeten annuleren, omdat ze de tekortkomingen van het Bulgaarse asielsysteem erkennen", zei ze, en ze betreurde dat "op dit moment de verklaring van een vluchteling geen waarde heeft".

Ze maakte ook melding van gevallen van mishandeling van asielzoekers in Busmantsi, een detentiecentrum in de buurt van Sofia. Ze zei dat er overal in Busmantsi camera's hangen, gekocht met geld van de EU, maar niet in de toiletten, waar asielzoekers zeiden dat ze geslagen waren.

Clément Père, een Franse advocaat van de balie in Parijs, een van de auteurs van het rapport, zei dat het verzoek in de eerste plaats was dat de Commissie "een onderzoek instelt naar de ernstige schending van de Europese normen door de Bulgaarse staat".

Hij verklaarde dat het Bulgaarse strafrecht illegaal binnenkomen en verlaten van de Bulgaarse grenzen als een misdrijf behandelt, wat volgens hem in strijd is met de internationale rechtsbeginselen dat illegaal grensoverschrijdend verkeer niet strafbaar mag worden gesteld.

Ten tweede stelde hij dat de Bulgaarse staat het beginsel van individuele behandeling van asielaanvragen, dat ook is vastgelegd in de Europese wetgeving, niet respecteert door massaal asiel te weigeren aan onderdanen van Afghanistan, Pakistan, Bangladesh en Sri Lanka. Naar zijn mening moeten Afghanen worden beschouwd als personen die duidelijk in aanmerking komen om asiel aan te vragen.

Deze praktijk, zei hij, werd aan de kaak gesteld door de directeur voor migratie en bescherming van de Europese Commissie, in een brief aan het Bulgaarse nationale agentschap voor vluchtelingen van 6 juli 2017. Volgens gegevens van Eurostat over 2017 werd in Bulgarije slechts 1,5% van de Afghanen internationale bescherming verleend, wat betekent dat van de 1.287 positieve beslissingen er 22 werden afgegeven. In Frankrijk was dat 90% voor Afghanen, zei hij.

detentiecentra te sturen, is aan de kaak gesteld door de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal voor migratie en vluchtelingen van de Raad van Europa, de Hoge Commissaris voor de mensenrechten van de Verenigde Naties en het Comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie, aldus vader.

Hij voegde eraan toe dat het VN-Comité tegen foltering er in zijn laatste rapport bij Bulgarije op had aangedrongen om mishandeling van asielzoekers door rechtshandhavers te voorkomen en om passende opleidingen te geven over de behandeling van migranten en andere kwetsbare personen).

Dat uit de algemene informatie duidelijk blijkt dat de situatie in Bulgarije met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de behandeling van asielzoekers bijzonder moeilijk en zeer problematisch is in het licht van de mensenrechten.

Verzoekende partij stelt vast dat zij melding heeft gemaakt in haar brief van 11 september van Amnesty International, Human Right Watch, Info Migrants, die alle in dezelfde richting gaan betreffende de situatie in opvangcentra, zodat er geen element bestaat waarop de objectiviteit of accuraatheid van deze bronnen mag in twijfel gebracht worden.

c) Pushbacks

Bovendien is, zoals Amnesty International al aangaf, de praktijk van illegale gedwongen terugkeer (pushbacks) nog springlevend in Bulgarije;

In dit verband wordt in het laatste "Country Report on Human Rights Practices" van 2022 over Bulgarije door het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken het volgende gemeld, in het bijzonder over "pushbacks" aan de grens met Turkije:

"Abuse of Migrants and Refugees: An international media consortium, including Lighthouse Reports, Radio Free Europe, Sky News, ARD Monitor, Domani, Schweizer Radio und Fernsehen, Le Monde, and Der Spiegel, published investigative reports on December 6 and 8, alleging border police shot and seriously wounded a Syrian migrant before he crossed the border from Turkey and that border police kept migrants detained at the border with Turkey in unofficial holding cells in degrading conditions before deporting them in military trucks.

UNHCR reported increased cases of "pushback" violence, robbery, and humiliating practices against migrants and asylum seekers along the border with Turkey. As of December 12, the Ministry of Interior reported 162,340 attempts to enter the country irregularly across the border during which border authorities detained 4,585 persons. In May Human Rights Watch accused authorities of "beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure." In June the NGO Mission Wings reported receiving at least 150 reports of pushbacks during meetings with migrants in Turkey in May. The BHC noted 1,681 cases involving 23,742 persons whose rights were allegedly violated in the border area in the first half of the year.

According to reports by Caritas Sofia and the BHC, authorities forced an underage Afghan citizen with humanitarian status out of the country three times on April 27-28, after police allegedly confiscated and

destroyed his identity card, abused him physically, and stripped him of his clothes, money, and mobile phone.

The Afghan citizen had reportedly been accepted into the country under the relocation program from Greece and had signed an integration agreement with the Ovcha Kupel District in Sofia. He was reportedly trying to help his asylum-seeking younger brother, who had crossed the border from Turkey, reach a refugee reception center.

In a separate case, the Voice in Bulgaria Legal Aid Center noted that on multiple occasions in January and February border police allegedly beat and robbed an Afghan lawyer of his money, food, and clothes, ignoring his claim for asylum and pushing him back to Turkey where he was reportedly forced to wander barefoot in the snow for four hours to the nearest settlement. The Legal Aid Center reported the case to the Ministry of Interior and the prosecution service but received a response crediting border police reports asserting that all foreign nationals typically go back across the border themselves after seeing border patrol and noting that the NGO's report indicated that the foreign national had committed a crime by crossing the border illegally.

On October 11, Harmanli Municipal Councilor Nikolay Georgiev announced that a vigilante patrol would watch for public violations by refugees from the local reception center, alleging an increased crime rate in the city and asserting that migrants harassed local women. NGOs alleged that vigilantes photographed refugees as evidence of unfounded wrongdoing and made attempts to forcefully send asylum seekers back across the border to Turkey."5 (eigen onderlingen)

(Vrije vertaling: Mishandeling van migranten en vluchtelingen : Een internationaal mediaconsortium, waaronder Lighthouse Reports, Radio Free Europe, Sky News, ARD Monitor, Domani, Schweizer Radio und Fernsehen, Le Monde en Der Spiegel, publiceerde op 6 en 8 december onderzoeksrapporten, waarin wordt beweerd dat de grenspolitie een Syrische migrant neerschoot en ernstig verwondde voordat hij vanuit Turkije de grens overstak en dat de grenspolitie migranten die aan de grens met Turkije werden vastgehouden in onofficiële detentiecellen onder mensonwaardige omstandigheden vasthield voordat ze in militaire trucks werden gedeporteerd.

De UNHCR heeft melding gemaakt van een toename van geweld, diefstal en vernederende praktijken tegen migranten en asielzoekers aan de grens met Turkije. Op 12 december meldde het ministerie van Binnenlandse Zaken 162.340 pogingen om het land illegaal binnen te komen via de grens, waarbij de grensautoriteiten 4.585 mensen aanhielden. In mei beschuldigde Human Rights Watch de autoriteiten van "het slaan, beroven, strippen en het gebruik van politiehonden om Afghaanse en andere asielzoekers en migranten aan te vallen, om ze vervolgens zonder formeel interview of asielprocedure terug te duwen naar Turkije". In juni zei de NGO Mission Wings dat het minstens 150 meldingen had ontvangen van terugduwingen tijdens ontmoetingen met migranten in Turkije in mei. Het BHC registreerde in de eerste helft van het jaar 1.681 gevallen waarbij 23.742 mensen betrokken waren wier rechten in het grensgebied geschonden zouden zijn.

Volgens berichten van Caritas Sofia en het BHC hebben de autoriteiten een minderjarige Afghaanse burger met een humanitaire status op 27 en 28 april drie keer gedwongen het land te verlaten, nadat de politie zijn identiteitskaart in beslag had genomen en vernietigd, hem fysiek had mishandeld en hem van zijn kleren, geld en mobiele telefoon had beroofd.

De Afghaan was naar verluidt toegelaten tot het land in het kader van het relocatieprogramma vanuit Griekenland en had een integratieovereenkomst getekend met het Ovcha Kupel district in Sofia. Naar verluidt probeerde hij zijn jongere broer, een asielzoeker die vanuit Turkije de grens was overgestoken, te helpen om een opvangcentrum voor vluchtelingen te bereiken.

In een ander geval merkte het rechtshulpcentrum Voice in Bulgaria op dat de grenspolitie in januari en februari een Afghaanse advocaat meerdere malen zou hebben geslagen en beroofd van zijn geld, voedsel en kleren, zijn asielaanvraag zou hebben genegeerd en hem terug zou hebben geduwd naar Turkije, waar hij vier uur lang op blote voeten in de sneeuw naar het dichtstbijzijnde kamp moest lopen. Het rechtshulpcentrum meldde de zaak aan het ministerie van Binnenlandse Zaken en het Openbaar Ministerie, maar kreeg een antwoord waarin rapporten van de grenspolitie werden aangehaald waarin stond dat alle vreemdelingen gewoonlijk zelf de grens oversteken nadat ze de grenspatrouille hebben gezien en waarin werd opgemerkt dat in het rapport van de NGO stond dat de vreemdeling een overtreding had begaan door illegaal de grens over te steken.

Op 11 oktober kondigde gemeenteraadslid Nikolay Georgiev van Harmanli aan dat een patrouille van burgerwachten zou toezien op openbare schendingen door vluchtelingen uit het plaatselijke opvangcentrum, waarbij hij beweerde dat de criminaliteit in de stad was toegenomen en dat migranten plaatselijke vrouwen lastig vielen. NGO's beweerden dat de burgerwachten de vluchtelingen fotografeerden om te bewijzen dat ze ongefundeerde overtredingen hadden begaan en dat ze probeerden de asielzoekers onder dwang terug te sturen naar Turkije).

Een artikel in InfoMigrants vermeldt ook de beschuldigingen van Human Rights Watch aan het adres van de Bulgaarse autoriteiten over hun aanhoudende praktijk van illegale terugkeer naar Turkije ("pushbacks"):

"Human Rights Watch has accused Bulgarian authorities of attacking Afghan and other asylum-seekers, using police dogs and other violence to illegally push them back into Turkey.

Human Rights Watch (HRW) on Thursday accused Bulgarian authorities of attacking Afghan and other asylum-seekers along the country's border with Turkey. The international rights group said that the migrants reported being beaten, robbed, stripped, and threatened with dogs while illegally being pushed back over the border.

"Bulgarian authorities are brutally and summarily pushing back migrants and asylum-seekers across the land border with Turkey," said Michelle Randhawa, refugee and migrant rights officer at HRW.

"The European Union should ensure that Bulgaria immediately stops the illegal and dehumanizing pushbacks at its borders and allows asylum-seekers access to fair asylum procedures."

Bulgaria's government didn't immediately respond to HRW's report. But officials have previously denied mistreating migrants.

[...]

*In July 2021, the European Court of Human Rights (ECtHR) unanimously ruled that the Bulgarian government had violated articles 3 and 13 of the European Convention on Human Rights, which details the prohibition against torture and inhuman and degrading treatment."*6 (eigen onderlingen)

andere asielzoekers aan te vallen en politiehonden en andere vormen van geweld te gebruiken om hen illegaal terug te drijven naar Turkije.

Human Rights Watch (HRW) heeft donderdag de Bulgaarse autoriteiten beschuldigd van het aanvallen van Afghaanse en andere asielzoekers langs de grens met Turkije. De internationale mensenrechtenorganisatie zei dat de migranten waren geslagen, beroofd, naakt waren uitgetkleed en met honden waren bedreigd toen ze illegaal terug naar de grens werden geduwd.

"De Bulgaarse autoriteiten dringen migranten en asielzoekers aan de landgrens met Turkije brutaal en willekeurig terug", zegt Michelle Randhawa, hoofd vluchtelingen- en migrantenrechten bij HRW.

"De Europese Unie moet ervoor zorgen dat Bulgarije onmiddellijk een einde maakt aan illegale en mensonterende uitzettingen aan zijn grenzen en asielzoekers toegang geeft tot eerlijke asielprocedures. De Bulgaarse regering heeft niet onmiddellijk gereageerd op het HRW-rapport. Maar de autoriteiten hebben al ontkend migranten te mishandelen.

[...]

In juli 2021 oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) unaniem dat de Bulgaarse regering de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens had geschonden, waarin het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen gedetailleerd wordt beschreven).

Dat bovendien deze praktijken van "pushbacks" door de Bulgaarse autoriteiten ook uitdrukkelijk aan de kaak worden gesteld in het laatste AIDA-rapport van 2022, geactualiseerd in maart 2023 - dat het rapport in dit verband het volgende stelt:

"Access of asylum seekers to the territory remained severely constrained in 2022.

In 2018, the government banned the access to the 234 km border fence built along the BulgarianTurkish border as well as the possibility to take pictures or filming it by introducing a 300-meters security zone similar to border arrangements during the communist regime. It is however a common knowledge that the border fence can easily be crossed, and that many sections of it are damaged beyond repair. In 2021 the caretaker cabinet, transferred the responsibility for the management of the border fence from the district governors to the Ministry of Interior, with repairs were carried out by specialised army units. In November 2022 the new caretaker cabinet's interior minister reported that the army has completed the repairs along 121 km section and continue to work until the end of the year in the areas of Elhovo, Sredets, Malko Tarnovo and Rezovo. Along with these activities in November 2021, 350 soldiers and 40 technical army units were sent to the border with Türkiye to support around 1,000 border police officers already stationed there. In August 2022, the new caretaker cabinet increased the army presence along this border with another 300 soldiers equipped with drones and transportation units. In 2022, Frontex launched a new operation at EU's external land border , Joint Operation Terra 2022 with 450 standing corps officers, patrol cars and thermo-vision vehicles, taking place across 12 EU Member States, including Bulgaria where the deployed Frontex personnel throughout the year reached collectively 1,200 corps officers. Frontex deployed staff focused mainly on border surveillance, border checks and assistance in detecting fraudulent documents as well as gathering information on smuggling networks, migratory phenomena and identification of vulnerable groups. Frontex staff worked in mixed teams with the national guards and under the command of the Bulgarian border authorities. Among the patrol teams along the Bulgarian -Turkish border, just the half were mixed ones, while the rest was comprised only of national border police officers.

Notwithstanding the increased border control, national authorities remained unable to counteract the human smuggling, neither to provide safe legal channels for those who attempt to enter to claim asylum. The sheer scale of reports about intercepted vehicles transporting irregular migrants made evident that a significant number of people, including in large groups, manage to cross the border, enter the territory, board onto various vehicles, and travel undetected through the country on their exit routes – A1 highway to Serbia and E87 to Romania. If in 2020, 3,487 migrants entered the country, and 10,799 in 2021, in 2022 this figure was of 16,767 individuals. The number of persons who sought international protection increased from 3,525 in 2020, and 10,999 in 2021, to reach 20,407 in 2022 – an increase of 86% compared to 2021 and by 481% compared to 2020.

This brought to a dramatic increase of pushback practices. The national monitoring mechanism evaluated the country had established another negative record, with 5,268 alleged pushbacks affecting 87,647 persons. Verbal abuse and physical violence, reported since 2015, as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, have reached massive proportions. The situation escalated further after two separate incidents resulted in the death of three police officers. In August two police officers died in Burgas while attempting to stop a bus with 48 migrants onboard, among whom pregnant women and children. In November, a third police officer died after being shot from the opposite side of the borderline while patrolling a stretch of the Bulgarian-Turkish border near the village of Golyam Dervent. On 30 November the investigative journalists' network Lighthouse published a report exposing the pushback practices in Hungary, Croatia, and Bulgaria, which among others was exposed to maintain the so called "black sites" - clandestine detention centres, where refugees and migrants are denied the right to seek asylum, detained unlawfully and held prior to being forced back to Türkiye. Secret footage – that was meant to remain secret - shot in summer showed a dilapidated former patrol dogs' shed in the backyard of Sredets Border Police precinct on Bulgarian-Turkish border, where people were incarcerated in inhuman and degrading conditions, including by keeping them in cages. In December, a Sky News investigation released additional footage of Bulgarian border police allegedly shooting a Syrian man who was on the Turkish side of the border. Both the Ministry of Interior and the Chief Prosecutor's Office denied the shooting had occurred, while alleging that on the day in question the border patrol was provoked by stones thrown at them, and that one of the officers was hit in the head.

Since 1 January 2017, the Ministry of Interior no longer discloses the number of prevented entries in its publicly available statistics. However, in January 2023, the Interior Minister reported 160,000 prevented entries throughout 2022.⁷ (eigen onderling)

(Vrije vertaling: Toegang tot het grondgebied voor asielzoekers bleef zeer beperkt in 2022.

In 2018 verbood de regering de toegang tot en het fotograferen of filmen van het 234 km lange grenshek langs de Bulgaars-Turkse grens, waarbij een veiligheidszone van 300 meter werd ingevoerd, vergelijkbaar met de grensafspraken onder het communistische regime. Het is echter algemeen bekend dat het hek gemakkelijk kan worden doorbroken en dat veel delen onherstelbaar beschadigd zijn. In 2021 heeft het interim-kabinet de verantwoordelijkheid voor het beheer van het grenshek overgedragen van de districtsgouverneurs naar het ministerie van Binnenlandse Zaken, waarbij reparaties worden uitgevoerd door gespecialiseerde legereenheden. In november 2022 meldde de minister van Binnenlandse Zaken van het nieuwe interim-kabinet dat het leger 121 km reparaties had voltooid en tot het einde van het jaar zou blijven werken in de regio's Elhovo, Sredets, Malko Tarnovo en Rezovo. Parallel met deze activiteiten werden in november 2021 350 soldaten en 40 technische eenheden van het leger naar de grens met Turkije gestuurd om de ongeveer 1.000 grenspolitieagenten te ondersteunen die daar al gestationeerd waren.

In augustus 2022 versterkte het nieuwe interim-kabinet de aanwezigheid van het leger langs deze grens door 300 extra soldaten te sturen, uitgerust met drones en transporteenheden.

In 2022 lanceerde Frontex een nieuwe operatie aan de landbuitengrenzen van de EU, de gezamenlijke operatie Terra 2022, met 450 permanente functionarissen, patrouillewagens en thermovisievoertuigen verspreid over 12 EU-lidstaten, waaronder Bulgarije, waar het Frontex-personeel dat het hele jaar door werd ingezet, samen 1 200 functionarissen telde.

Het door Frontex ingezette personeel hield zich voornamelijk bezig met grensbewaking, grenscontroles en bijstand bij het opsporen van frauduleuze documenten, maar ook met het verzamelen van informatie over smokkelnetwerken, migratiefenomenen en het identificeren van kwetsbare groepen. De Frontex-medewerkers werkten in gemengde teams met de nationale bewakers en onder het bevel van de Bulgaarse grensautoriteiten.

Van de patrouilleteams langs de Bulgaars-Turkse grens was slechts de helft gemengd, terwijl de rest uitsluitend bestond uit agenten van de nationale grenspolitie.

Ondanks de versterking van de grenscontroles zijn de nationale autoriteiten niet in staat gebleken de mensenhandel te bestrijden of veilige legale kanalen te bieden aan degenen die het land proberen binnen te komen om asiel aan te vragen. Uit de omvang van de meldingen van onderschepte voertuigen met

illegale migranten blijkt duidelijk dat een aanzienlijk aantal mensen, waaronder grote groepen, erin slagen de grens over te steken, het land binnen te komen, aan boord te gaan van verschillende voertuigen en het land ongemerkt te doorkruisen via de uitvalswegen - de A1 naar Servië en de E87 naar Roemenië. Terwijl in 2020 3.487 migranten het land binnenkwamen en in 2021 10.799, waren dat er in 2022 16.767. Het aantal mensen dat internationale bescherming zocht, steeg van 3.525 in 2020 en 10.999 in 2021 naar 20.407 in 2022, een stijging van 86% ten opzichte van 2021 en 481% ten opzichte van 2020.

Dit heeft geleid tot een dramatische toename van refoulementpraktijken. Het nationale monitoringmechanisme oordeelde dat het land opnieuw een negatief record had gevestigd, met 5.268 vermeende gevallen van refoulement waarbij 87.647 mensen betrokken waren.

Verbaal geweld en fysiek geweld, gemeld sinds 2015, evenals vernederende praktijken van illegale detentie, visitatie en illegale inbeslagname van schoenen, kleding en andere persoonlijke bezittingen, hebben enorme proporties aangenomen. De situatie verslechterde verder nadat twee afzonderlijke incidenten resulteerden in de dood van drie politieagenten.

In augustus kwamen twee politieagenten om het leven in Burgas toen ze een bus probeerden te stoppen met 48 migranten aan boord, waaronder zwangere vrouwen en kinderen. In november kwam een derde politieagent om het leven nadat hij was geraakt door een kogel die van over de grens werd afgevuurd toen hij aan het patrouilleren was langs de Bulgaars-Turkse grens bij het dorp Golyam Dervent. Op 30 november publiceerde het Lighthouse netwerk van onderzoeksjournalisten een rapport over uitwijzingspraktijken in Hongarije, Kroatië en Bulgarije, waarin met name het bestaan van "black sites" werd onthuld - clandestiene detentiecentra waar vluchtelingen en migranten het recht wordt ontnomen om asiel aan te vragen, illegaal worden opgesloten en vastgehouden voordat ze onder dwang worden teruggestuurd naar Turkije. Geheime beelden - die geheim hadden moeten blijven - die in de zomer werden gefilmd, toonden een vervallen voormalig opvangcentrum voor patrouillehonden in de achtertuin van het grenspolitiebureau van Sredets aan de Bulgaars-Turkse grens, waar mensen onder onmenselijke en vernederende omstandigheden werden vastgehouden, onder andere in kooien. In december zond een onderzoek van Sky News extra beelden uit waarop te zien was hoe de Bulgaarse grenspolitie een Syrische man neerschoot die zich aan de Turkse kant van de grens bevond. Zowel het Ministerie van Binnenlandse Zaken als het Openbaar Ministerie ontkenden dat er geschoten was, maar beweerden dat op de dag in kwestie de grenspatrouille was geprovoceerd door stenengooien en dat een van de agenten in het hoofd was geraakt.

Sinds 1 januari 2017 maakt het ministerie van Binnenlandse Zaken het aantal verhinderde binnenkomsten niet meer bekend in zijn openbare statistieken. In januari 2023 meldde het ministerie van Binnenlandse Zaken echter dat in heel 2022 160.000 inreizen waren voorkomen).

Overwegende ten slotte dat de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa op 13.12.2022 een open brief heeft gepubliceerd aan de Bulgaarse premier, de vice-premier voor Openbare Orde en Veiligheid en de minister van Binnenlandse Zaken, waarin hij zijn bezorgdheid uit over recente mediaberichten betreffende refoulementen aan de Bulgaarse landgrenzen⁸ ;

In de beslissing, wordt praktijk van pushbacks aan de grens niet bestreden:

"Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30)".

Het feit dat Bulgaarse asielinstanties instemde met het verzoek tot overdracht geen waarborg geeft dat de eiser effectief zal beschermd worden tegen een mogelijke schending van het principe van non refoulement.

Dit element toont wel dat het principe van wederzijds vertrouwen niet zomaar kan zich toepassen, gelet op kennelijke en zware schendingen van de fundamentele rechten van migranten aan de grens.

d) Ontvangstomstandigheden

1. Toegang tot de receptie

Overwegende dat in het meest recente AIDA-rapport van 2022 (geactualiseerd in maart 2023)⁹ het volgende staat met betrekking tot de toegang tot opvang voor asielzoekers:

“In 2018 the UN Human Right Committee raised concerns relating the identified need to further improve conditions for persons seeking international protection by ensuring that reception centres provide basic services, protecting asylum seekers and migrants from attacks and abuse, and by ensuring adequate access to social, psychological, rehabilitation and health-care services and benefits in practice. These concerns have not been entirely addressed as of the end of 2022.

[...]

In 2017 the Committee against Torture raised concerns around substandard material conditions in reception centres, the absence of an adequate identification mechanism for persons in vulnerable situations, the removal of their monthly financial allowance, and insufficient procedural safeguards regarding the assessment of claims and the granting of international protection. Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements in 2022 and all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2022. (see Conditions in reception facilities).

[...]

Regarding Dublin returnees, the treatment depends on how their individual case has developed in Bulgaria while they were not present in the country:

- If cases where the asylum claim under the Dublin procedure has been rejected in absentia, the applicant is treated as any other rejected asylum seeker upon his/her return to Bulgaria. This means that access to accommodation and medical assistance is unavailable, but also that the Dublin returnee faces a risk of immigration detention in order to secure his/her deportation. In very few cases, applicants manage to restore their appeal deadlines and to bring the negative decisions before the court, but in such cases the chances of success remain extremely limited given the low recognition rates in Bulgaria (except for Syrian nationals).*

- In cases where the Dublin returnees' procedure in Bulgaria has only been suspended or terminated while he or she was abroad, the asylum procedure continues upon his/her return. In 2021 the number of new arrivals in Bulgaria increased significantly by 55% adding to a previous increase by 212% in 2021. It increased their occupancy rate from 47% in 2021 to 77% on average in 2022. Dublin returnees for whom the procedure can be reopened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres.*

The sole reason to avoid overcrowded reception centres in 2022 was the high absconding rate of Afghan applicants, which reached 95%, while they represented the second largest country of origin after Syria. The main reason for Afghan absconding laid in almost ten-year period of low recognition rates varied from 0.1% to 1%, which demotivated them to remain in Bulgaria (see Differential treatment of specific nationalities in the procedure).

[...]From February 2015, the SAR ceased the provision of the monthly financial allowance to asylum seekers accommodated in reception centres, under the pretext that food was to be provided in reception centres three times a day. In 2022, three meals per day were thus distributed to all asylum seekers accommodated in reception centres. The food distribution to adults is provided once a day, while for unaccompanied children the food is distributed three times a day in order to prevent the excess meals to be taken from them by the adults. Since 2017, the food has been delivered by catering services and the quality, but also quantity of the food became one of the most common complaints from asylum seekers, accommodated in reception centres, along with poor hygiene and dismal living conditions.

The cessation of the monthly financial allowance is in contradiction with the law, as the LAR does not condition its provision depending on whether food is provided or not. These two material rights are regulated separately under the law. The cessation of the monthly financial allowance was appealed by several refugee-assisting NGOs before the court. However, the court rejected the appeal on the basis of a lack of legitimate interest in the case and suggested that appeals on an individual basis could be admissible. Notwithstanding, the appeals against the cessation of the financial allowance can no longer be validly submitted, since the 14-day time limit for appealing the decision by any asylum seeker would long be expired, as it is counted from its issue date of the SAR's order.

[...]

The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued. The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres, although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food.' (eigen onderlingen) (Vrij vertaald: In 2018 uitte het VN-Mensenrechtencomité zijn bezorgdheid over de vastgestelde noodzaak om de omstandigheden voor mensen die internationale bescherming zoeken verder te verbeteren door ervoor te zorgen dat opvangcentra basisdiensten bieden, asielzoekers en migranten beschermen tegen aanvallen en misbruik, en in de praktijk zorgen voor adequate toegang tot sociale, psychologische, rehabilitatie- en gezondheidsdiensten en uitkeringen. Eind 2022 waren deze problemen nog niet volledig opgelost.

(...)

In 2017 heeft het CAT zijn bezorgdheid geuit over de materiële omstandigheden in opvangcentra die niet aan de normen voldoen, het ontbreken van een adequaat identificatiemechanisme voor personen in kwetsbare situaties, de afschaffing van hun maandelijkse financiële toelage en de ontoereikendheid van de procedurele waarborgen bij de behandeling van aanvragen en de verlening van internationale bescherming. Ondanks de tijd die is verstreken sinds het CAT-verslag, zijn er in 2022 slechts bescheiden verbeteringen opgetreden en blijven alle conclusies eind 2022 grotendeels geldig. (zie Omstandigheden in opvangfaciliteiten).

[...]

In het geval van Dublin-teruggekeerden hangt de behandeling af van hoe hun individuele geval zich heeft ontwikkeld in Bulgarije tijdens hun afwezigheid:

- Als de asielaanvraag in het kader van de Dublinprocedure bij verstek is afgewezen, wordt de aanvrager bij terugkeer naar Bulgarije behandeld als elke andere afgewezen asielzoeker. Dit betekent dat er geen toegang is tot huisvesting en medische hulp, maar ook dat de Dublinterugkeerder het risico loopt op vreemdelingenbewaring om zijn uitzetting te garanderen. In zeer weinig gevallen lukt het aanvragers om hun beroepstermijnen te herstellen en negatieve beslissingen voor de rechter te brengen, maar in deze gevallen blijven de kansen op succes uiterst beperkt gezien de lage erkenningspercentages in Bulgarije (behalve voor Syrische onderdanen).

- In gevallen waarin de Dublin-terugkeerprocedure in Bulgarije alleen is opgeschort of beëindigd terwijl de betrokkene in het buitenland verbleef, wordt de asielprocedure bij terugkeer voortgezet. In 2021 is het aantal nieuwkomers in Bulgarije aanzienlijk gestegen met 55%, bovenop een eerdere stijging van 212% in 2021. De bezettingsgraad is daardoor gestegen van 47% in 2021 naar gemiddeld 77% in 2022. Dublinterugkeerders voor wie de procedure kan worden heropend en voortgezet, worden over het algemeen op verzoek opgevangen in een asielopvangcentrum, hoewel dit afhankelijk is van de bezettingsgraad van de opvangcentra. De enige reden om overvolle opvangcentra te vermijden in 2022 was het hoge onderduikpercentage van Afghaanse aanvragers, dat 95% bereikte, ondanks het feit dat zij na Syrië het grootste land van herkomst zijn. De belangrijkste reden voor de vlucht van Afghanen was de periode van bijna tien jaar waarin de erkenningspercentages varieerden van 0,1% tot 1%, wat hen demotiveerde om in Bulgarije te blijven (zie Gedifferentieerde behandeling van specifieke nationaliteiten in de procedure).

[...]

Sinds februari 2015 is de SAR gestopt met het uitbetalen van de maandelijkse financiële toelage aan asielzoekers die in opvangcentra zijn ondergebracht, onder het voorwendsel dat er in opvangcentra drie keer per dag eten moest worden verstrekt. In 2022 werden drie maaltijden per dag verstrekt aan alle asielzoekers die in opvangcentra waren ondergebracht. Volwassenen krijgen één keer per dag te eten, terwijl niet-begeleide kinderen drie keer per dag te eten krijgen om te voorkomen dat volwassenen te veel maaltijden van hen afnemen. Sinds 2017 wordt het eten geleverd door cateringdiensten en de kwaliteit en kwantiteit van het eten is een van de meest voorkomende klachten van asielzoekers in opvangcentra geworden, samen met slechte hygiëne en deplorabele leefomstandigheden.

De afschaffing van de maandelijkse financiële toelage is in strijd met de wet, aangezien de LAR de verstrekking ervan niet afhankelijk stelt van het al dan niet verstrekken van voedsel. Deze twee materiële rechten zijn afzonderlijk bij wet geregeld. Tegen de afschaffing van de maandelijkse financiële toelage werd door verschillende NGO's voor vluchtelingen hulp beroep aangetekend bij de rechtbank. De rechtbank verwierp het beroep echter op basis van een gebrek aan legitiem belang in de zaak en suggereerde dat beroepen op individuele basis ontvankelijk zouden kunnen zijn. Desalniettemin kan er geen geldig beroep meer worden aangetekend tegen de stopzetting van de financiële toelage, aangezien de termijn van 14 dagen waarbinnen een asielzoeker beroep kan aantekenen tegen de beslissing allang verstreken is, aangezien deze wordt gerekend vanaf de datum van uitvaardiging van het besluit van de SAR.

[...]

Vermindering van de materiële opvangvoorzieningen is wettelijk niet mogelijk. Intrekking is wettelijk toegestaan in geval van verdwijning van de asielzoeker wanneer de procedure is opgeschort.

De SAR past deze intrekkinggrond in de praktijk toe op mensen die op grond van de Dublinverordening worden teruggestuurd. De meesten worden onderdak in opvangcentra geweigerd, hoewel deze aanpak over het algemeen niet geldt voor gezinnen met kinderen, niet-begeleide kinderen en andere kwetsbare aanvragers, die onderdak en voedsel krijgen).

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat:

[...]

Dat de verwerende partij een onjuiste lezing maakt van hierboven vermeld objectieve bronnen, waaruit uitdrukkelijk blijkt dat niet kwetsbare asielzoekers, in het bijzonder Dublin terugkeerder, in de praktijk geen toegang krijgen tot opvang.

In deze maat, is het opmerkelijk dat in België de eiser een schoonbroer en neef hebben, die hem kunnen steun voor tijdelijke opvang, wat hij niet heeft in Bulgarije.

2. Totaal erbarmelijke en gevaarlijke omstandigheden in opvangcentra

Bestreden beslissing stelt: [...]

Zelf als de eiser geen bewijs legt van dat, moeten zijn verklaringen wel geanalyseerd worden, aan het oog van de algemene informatie over de situatie in de opvangcentra, die overeenkomen met wat de eiser verklaarde.

Er werden in het laatste AIDA-rapport van 2022 (bijgewerkt in maart 2023) de totaal deplorabele opvangomstandigheden in opvangcentra, die nog steeds verslechteren, als volgt gehekeld:

“Since 2015 conditions in national reception centres in general have been deteriorating and as a whole, substandard, with support limited to accommodation, nutrition and rudimentary medical help without provision of psychological care or assistance. Apart from the Vrazhdebna shelter in Sofia and the safezone for unaccompanied children in Voenna Rampa and Ovcha Kupel shelters, living conditions in national reception centres remain poor, i.e. either below or at the level of the foreseen minimum standards and despite some partial renovations periodically conducted by the SAR. Except Vrazhdebna shelter and the two safe zones for unaccompanied children in Sofia reception centre, all the other SAR shelters and centres during this seven-year period were maintained solely in a survival mode and have been experiencing recurring problems with the infrastructure and the material conditions, at some instances failing to provide even the most basic services including adequate amenities for personal and community spaces hygiene. Regular water, hot water, repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Vermin infestation, such as bedbugs, lice, cockroaches and rats also remain among the most persisting problems in reception centers for many years. Occupants from all reception centres, except in Vrazhdebna, have complained about the poor sanitary conditions, especially regarding soiled mattresses infested with bedbugs which regularly cause health issues, i.e. constant skin inflammations and allergic reactions. This problem arose after 2013 and has been continuously neglected until 2022. Monthly disinfection, pest control and desacarization began in May 2022, on the basis of contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centers. However, crumbling buildings and poor sewage and bathroom conditions prevented any significant improvements in this respect and kept sanitation levels to, or below, the necessary minimum.

The running costs for medicines and medical supplies, Bulgarian language courses as well as urgent maintenance and refurbishment were met only to the extent of the remaining funds of a SAR AMIF project, which, however, ended on 31 December 2022. No tenders for supply of clothes, shoes or other basic items were held by the SAR due to the lack of any funds planned or secured for these necessities in its annual budget. In order to be able to meet these needs at least partially the SAR had to negotiate nine separate donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF).”¹⁰ (eigen onderling)

(Vrij vertaald: sinds 2015 zijn de omstandigheden in de nationale opvangcentra over het algemeen verslechterd en over het algemeen onder de maat, waarbij de hulp beperkt is tot accommodatie, voeding en rudimentaire medische hulp zonder psychologische zorg of hulp te bieden. Met uitzondering van het opvangcentrum Vrazhdebna in Sofia en veiligheidszone voor niet-begeleide kinderen in de opvangcentra Voenna Rampa en Ovcha Kupel, blijven de leefomstandigheden in de nationale opvangcentra matig, d.w.z. onder of gelijk aan de minimumnormen, ondanks enkele gedeeltelijke renovaties die periodiek door de SAR worden uitgevoerd. Met uitzondering van het opvangcentrum in Vrazhdebna en de twee veiligheidszones voor niet-begeleide kinderen in het opvangcentrum in Sofia, zijn alle andere SAR-opvangcentra en -centra in deze zevenjarige periode in overlevingsmodus gehouden en

hebben ze te kampen gehad met terugkerendeproblemen op het gebied van infrastructuur en materiële omstandigheden, waarbij soms zelfs de meest elementaire voorzieningen, waaronder adequate voorzieningen voor persoonlijke en gemeenschappelijke hygiëne, niet werden geboden. Stromend water, warm water, reparaties aan nutsvoorzieningen en apparatuur in badkamers, slaapkamers en gemeenschappelijke ruimtes blijven problematisch. Ook ongedierte zoals bedwantsen, luizen, kakkerlakken en ratten behoren al jaren tot de hardnekkigste problemen in opvangcentra. Bewoners van alle opvangcentra, met uitzondering van Vrazhdebna, hebben geklaagd over de slechte sanitaire omstandigheden, in het bijzonder de vervuilde matrassen die besmet zijn met bedwantsen, die regelmatig gezondheidsproblemen veroorzaken, d.w.z. voortdurende huidontstekingen en allergische reacties. Dit probleem dook op na 2013 en werd voortdurend verwaarloosd tot 2022. De maandelijkse desinfectie, ongediertebestrijding en ontsmetting begon in mei 2022, op contractbasis voor 12 maanden, en is regelmatig uitgevoerd in alle opvangcentra. De bouwvallige staat van de gebouwen en de slechte staat van de riolering en badkamers hebben echter elke significante verbetering in dit opzicht verhindert en hebben ervoor gezorgd dat het niveau van sanitaire voorzieningen op of onder het noodzakelijke minimum is gebleven.

De exploitatiekosten voor geneesmiddelen en medische benodigdheden, Bulgaarse taalcursussen en dringende onderhouds- en renovatiewerkzaamheden werden slechts gedekt ten belope van de resterende middelen van een AMIF-project van de SAR, dat echter op 31 december 2022 afliep. De SAR heeft geen aanbesteding uitgeschreven voor de levering van kleding, schoeisel of andere basisbenodigdheden omdat er in de jaarlijkse begroting van de SAR geen middelen zijn gereserveerd of gegarandeerd voor deze benodigdheden. Om ten minste gedeeltelijk in deze behoeften te kunnen voorzien, moest de SAR in de loop van het jaar negen afzonderlijke donorovereenkomsten sluiten met verschillende agentschappen, organisaties en personen, bv. voedsel (Voedselbank), matrassen, kussens, dekens, beddengoed en hygiënepakketten (UNHCR met een donatie van BGN 700 000), geneesmiddelen en medische benodigdheden (Rode Kruis), schoolboeken en andere schoolbenodigdheden (Caritas), speelgoed en andere artikelen voor kinderen (UNICEF).

Overwegende dat bovendien is geconstateerd dat de opvangomstandigheden niet alleen erbarmelijk zijn, maar ook gevaarlijk, en dat de fysieke veiligheid van asielzoekers in de Bulgaarse opvangcentra dus in gevaar is "The most serious concern among all remained the safety and security of asylum seekers accommodated in the reception centres . Except for Vrazhdebna shelter in Sofia, the security of asylum seekers accommodated in reception centres is not fully guaranteed. Personal safety and security continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the contracted security staff .

Starting from May, the SAR began monthly security inspections along with targeted checks following separate security or public disorder complaints. During the period from 1 April to 23 December, SAR reported to have held numerous meetings with the security company's management in attempt to mitigate the security concerns and address the identified security failures, including missing guards at some of the designated posts. In August, the non-governmental organisations raised alarm demanding concrete measures to ensure the personal safety in reception centres.

After that, the SAR submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but all requests were rejected, both by the Interior Minister of the regular government and from the new Minister within the caretaker cabinet. A police detail is granted only in the largest Harmanli reception centre, which, however, is just one and located at the central entrance, therefore insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in. The rest of the reception centres continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually employ as guards predominantly men of retirement age or above and therefore, therefore security services are rather formal than real.

Some level of standardisation has taken place in the intake and registration procedure in reception centres.

There is a basic database of residents in place, which is updated daily. However, there is an ongoing competition among asylum seekers to be accommodated in premises/rooms found to be in a better condition than others, thus corruption among SAR staff, who deals with accommodation issues, is widespread. For example, in February 2023 the BHC office in Harmanli reception center received reports that a former SAR employee continued to collect without problems a "monthly rent" of 50.00€ from asylum seekers accommodated in the container compartment within the centre."11 (eigenonderlingen)

(De belangrijkste zorg blijft de veiligheid van asielzoekers in opvangcentra. Met uitzondering van het Vrazhdebna-centrum in Sofia is de veiligheid van asielzoekers in opvangcentra niet volledig gegarandeerd. Hun veiligheid blijft ernstig in het gedrang komen door de aanwezigheid van smokkelaars, drugshandelaars en sekswerkers die 's nachts toegang hebben tot de opvangcentra zonder tussenkomst van gecontracteerd veiligheidspersoneel. Vanaf mei is de SAR begonnen met het uitvoeren van

maandelijkse veiligheidsinspecties en gerichte controles na afzonderlijke veiligheidsklachten of verstoringen van de openbare orde. Tussen 1 april en 23 december verklaarde de SAR alrijke ontmoetingen te hebben gehad met het management van het beveiligingsbedrijf in een poging om de veiligheidsproblemen te verminderen en de vastgestelde tekortkomingen te verhelpen, waaronder het gebrek aan bewakers op sommige aangewezen posten. In augustus luidden niet-gouvernementele organisaties de noodklok en riepen op tot concrete maatregelen om de veiligheid van mensen in de opvangcentra te garanderen. Vervolgens diende de SAR verschillende verzoeken in bij het ministerie van Binnenlandse Zaken voor politiebewakers ter vervanging van particuliere beveiliging in de opvangcentra, maar alle verzoeken werden afgewezen, zowel door de minister van Binnenlandse Zaken in de reguliere regering als door de nieuwe minister in het interim-kabinet. Een politiedetachement is alleen toegestaan in het grootste opvangcentrum Harmanli, dat echter maar één centrum is bij de centrale ingang, wat onvoldoende is om de veiligheid van de bijna 4.000 mensen die er gehuisvest zijn te garanderen. De andere opvangcentra worden nog steeds bewaakt door particuliere beveiligingsbedrijven die, om redenen van winstgevendheid, over het algemeen mannen van pensioengerechtigde leeftijd of ouder als bewakers in dienst hebben, waardoor de veiligheidsdiensten eerder formeel dan reëel zijn.

De opvang- en registratieprocedure in de opvangcentra is tot op zekere hoogte gestandaardiseerd. Er is een basisdatabase van bewoners, die dagelijks wordt bijgewerkt. Er is echter een voortdurende concurrentie tussen asielzoekers om gehuisvest te worden in lokalen/kamers die geacht worden in betere staat te verkeren dan andere, en corruptie is dan ook wijdverbreid onder het personeel van Search and Rescue, dat zich bezighoudt met huisvestingskwesaties. In februari 2023 ontving het BHC-kantoor in het opvangcentrum Harmanli bijvoorbeeld meldingen dat een voormalige SAR-medewerker zonder problemen een "maandelijkse huur" van 50,00 euro bleef innen van asielzoekers die in de containerruimte van het centrum waren ondergebracht.)

3. Toegang tot werk en onderwijs

Overwegende dat in het laatste AIDA-rapport van 2022 (bijgewerkt in maart 2023) het volgende wordt gesteld met betrekking tot de toegang tot werk en onderwijs voor asielzoekers en de vele belemmeringen in dit verband: In January 2018 the Ministry of Labour and Social Policy attempted to amend the law and condition the asylum seekers' access to the labour market on numerous additional and unfeasible requirements, but the joint lobbying of the SAR, UNHCR and non-governmental organisations prevented the amendment from being voted, and preserved the status quo.

Once issued, the permit allows access to all types of employment and social benefits, including assistance when unemployed. Under the law, asylum seekers also have access to vocational training.

In 2022, the SAR issued 302 labour permits to asylum seekers pending status determination who were looking to support themselves while their asylum claims were being processed. Out of them, only 12 asylum seekers, and 5 beneficiaries of protection were employed. Among them, only 1 beneficiary of protection and 10 asylum seekers did so through employment programs, while the rest found work independently and on their own initiative. At the same time, a total of 2,214 persons with temporary protection were employed, of whom 191 persons found work independently, 16 persons through employment programs and 2,007 persons under schemes of the EU OP Human Resources Development program.

In practice, it is difficult for asylum seekers to find a job, due to the general difficulties resulting from language barriers, the recession and high national rates of unemployment. Comprehensive statistics on the number of asylum seekers in employment is not collected, except for those officially registered as seeking employment. In 2022, only 4 status holders and 2 asylum seekers and 191 temporary protection holders were registered as job seekers.

[...]

In practice there are some obstacles related to the methodology used to identify the particular school grade that the child should be directed to, but this problem should be solved by appointment of special commissions by the Educational Inspectorate with the Ministry of Education and Science. The increasing number of applicant children prompted more focus on their education. Overall 229 applicant children started the school year in Bulgaria, 400 including – for the first time – 7 first-graders. SAR organised the daily commute to and from the school with civil society organisations stepped in to support children with preparatory and catch-up classes.

[...]

Asylum-seeking children with special needs do not enjoy alternative arrangements other than those provided for Bulgarian children.

Moreover, asylum-seeking children may be detained in closed reception centres or facilities following the detention of their parents. This could deprive children of their right to education as accommodation in closed centres would effectively prevent them from accessing education, unless arrangements are not put in place to secure their transportation to the public schools. No practice is yet applied in this respect.

Adult refugees and asylum seekers have the right to access vocational training. Practical obstacles may

be encountered by asylum seekers in relation to access to universities as they have difficulties to provide proof regarding diplomas already acquired in their respective countries of origin. This is due to a lack of relevant information on diplomas. The academic autonomy of Bulgarian universities largely prevented the adoption of common government rules that would allow facilitated access for beneficiaries of international protection, taking into account their special circumstances and limited possibility to obtain official documents from their countries of origin.¹² (eigen onderling)

(Vrij vertaald: In januari 2018 probeerde het ministerie van Arbeid en Sociaal Beleid de wet te wijzigen en de toegang van asielzoekers tot de arbeidsmarkt te onderwerpen aan tal van aanvullende en onwerkbaar eisen, maar door gezamenlijk lobbyen van de RAS, de UNHCR en niet-gouvernementele organisaties werd voorkomen dat het amendement werd aangenomen en werd de status quo gehandhaafd.

Eenmaal afgegeven, geeft de vergunning toegang tot alle soorten werk en sociale uitkeringen, inclusief werkloosheidsbijstand. Volgens de wet hebben asielzoekers ook toegang tot beroepsopleidingen.

In 2022 gaf de SAR 302 werkvergunningen af aan asielzoekers die in afwachting waren van de bepaling van hun status en die in hun levensonderhoud wilden voorzien terwijl hun asielaanvraag werd behandeld. Hiervan hadden slechts 12 asielzoekers en 5 personen die bescherming genieten werk. Van hen vonden slechts één persoon die bescherming geniet en 10 asielzoekers werk via werkgelegenheidsprogramma's, terwijl de anderen zelfstandig en op eigen initiatief werk vonden. Tegelijkertijd hadden in totaal 2 214 mensen met tijdelijke bescherming werk, waarvan 191 zelfstandig, 16 via werkgelegenheidsprogramma's en 2 007 in het kader van het programma voor de ontwikkeling van human resources van het EU-OP.

In de praktijk blijft het moeilijk voor asielzoekers om werk te vinden, door algemene moeilijkheden als gevolg van taalbarrières, de recessie en hoge nationale werkloosheidscijfers.

Er zijn geen alomvattende statistieken over het aantal asielzoekers met een baan, afgezien van degenen die officieel geregistreerd staan als werkzoekend. In 2022 waren slechts 4 statushouders, 2 asielzoekers en 191 houders van tijdelijke bescherming geregistreerd als werkzoekenden.

[...]

In de praktijk zijn er bepaalde obstakels in verband met de methodologie die wordt gebruikt om het specifieke schoolniveau te bepalen waarnaar het kind moet worden gestuurd, maar dit probleem moet worden opgelost door de benoeming van speciale commissies door de onderwijsinspectie in samenwerking met het ministerie van Onderwijs en Wetenschap. De toename van het aantal kinderen dat een aanvraag indient, heeft geleid tot meer aandacht voor hun opleiding. In totaal zijn 229 kinderen in Bulgarije met het schooljaar begonnen, 400 waaronder, voor het eerst, 7 kinderen in de eerste klas. De SAR organiseerde dagelijks vervoer van en naar school, waarbij maatschappelijke organisaties ondersteuning boden aan kinderen in voorbereidende en remediërende klassen.

[...]

Asielzoekende kinderen met speciale behoeften profiteren niet van andere regelingen dan die voor Bulgaarse kinderen.

Bovendien kunnen asielzoekende kinderen na de detentie van hun ouders in gesloten opvangcentra of faciliteiten worden vastgehouden. Dit zou kinderen hun recht op onderwijs kunnen ontnemen, omdat ze door hun verblijf in gesloten centra feitelijk geen toegang tot onderwijs zouden hebben, tenzij er regelingen worden getroffen voor hun vervoer naar staatsscholen. In dit opzicht is er nog geen praktijk geïmplementeerd.

Volwassen vluchtelingen en asielzoekers hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen.

Asielzoekers kunnen op praktische obstakels stuiten bij de toegang tot universiteiten, omdat ze moeite hebben om het bewijs te leveren van kwalificaties die ze al in hun land van herkomst hebben behaald. Dit is te wijten aan het gebrek aan relevante informatie over kwalificaties. De academische autonomie van de Bulgaarse universiteiten heeft de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die de toegang voor personen met internationale bescherming zouden vergemakkelijken, grotendeels verhinderd, gezien hun bijzondere situatie en hun beperkte vermogen om officiële documenten uit hun land van herkomst te verkrijgen).

Op dat element, zegt de bestreden beslissing:

Verzoekende partij stelt vast dat het niet wordt bestreden dat de levensomstandigheden op sociale en economische vlak, problematisch zijn en het feit dat de eiser geen toegang zal krijgen tot werk, les of onderwijs. Dit vormt nochtans een inmenging in zijn recht op een privé en familieleven.

4. Toegang tot gezondheidszorg

De beslissing stelt : [...]

Overwegende dat in het laatste AIDA-rapport van 2022 (bijgewerkt in maart 2023) het volgende staat met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers:

'In practice, asylum seekers have access to available health care services, but do face the same difficulties as the nationals due to the general state of deterioration in a national health care system that suffers from

great material and financial deficiencies. In this situation, special conditions for treatment of torture victims and persons suffering mental health problems are not available. According to the law, the medical assistance cannot be accessed if the reception conditions are reduced or withdrawn. '13 (eigen onderlingen)

(In de praktijk hebben asielzoekers toegang tot de beschikbare gezondheidszorg, maar worden ze geconfronteerd met dezelfde moeilijkheden als nationale onderdanen als gevolg van de algemene staat van achteruitgang van een nationaal gezondheidszorgsysteem dat lijdt onder grote materiële en financiële tekortkomingen. In deze situatie zijn er geen speciale voorwaarden voor de behandeling van slachtoffers van foltering en mensen met mentale gezondheidsproblemen. Volgens de wet is medische hulp niet beschikbaar als de opvangvoorzieningen worden beperkt of opgeheven").

e) Asielprocedure

In het laatste AIDA-rapport van 2022 (bijgewerkt in maart 2023) staat het volgende over de asielprocedure in Bulgarije en de belangrijkste tekortkomingen op dit gebied:

'Both at first and second instance, interpretation continued to present shortcomings in 2022, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years.

Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable.

(...)

With respect to those who speak languages without interpreters available in Bulgaria, the communication takes place in a language chosen by the decision-maker, not the applicant. (...)

65% of the monitored court hearings were assisted by interpreters in 2022. The Administrative Court in Haskovo continued to persist in its unlawful practice to summon an interpreter for the first court hearing by telephone at the day of the hearing, if and when the appellant had already appeared in the court room. It created undue delays in cases where the appellants duly appeared as far as the hearings had to be postponed in order to arrange the interpretation. This malpractice created serious problems with respect to the level of understanding and communication between the court and the appellants as the latter were not informed in a language they understand about the next hearings scheduled and the other instructions by the judge in this respect, which often caused subsequent failure to appear and to be guaranteed a fair hearing before a court of law.

The quality of interpretation continues to be substandard. Interpreters' Code of Conduct rules adopted in 2009 are not applied in practice. As a result, quite often the statements of asylum seekers are summarised or the interpreters provide comments on their authenticity or likelihood. This problem is exacerbated by the fact that interview protocols are not based on the audio recording of the interview but on the caseworker's notes. Therefore the interpreters encounter difficulties to provide a full report of applicants' statements and answers.

The lack of adequate budget for interpretation also affects the translation of written evidence, in cases where written evidence is submitted by applicants. In view of making savings and accelerating the procedure, caseworkers are told to advise the applicants to pay for translation fees of their documents themselves so as to be taken into consideration during the status determination.

[...]

Notwithstanding the small number of asylum seekers who presented any evidence to support their claims, caseworkers continued to omit their obligation to collect these pieces of evidence with a separate protocol, a copy of which should be served to the applicant. In 56% of monitored registrations, asylum seekers were informed about their obligation to submit all the available evidence to support their statements, while in the remaining 44% this was not done. In 67% of monitored cases asylum seekers submitted evidence in support of their refugee story; in 49% of them the evidence was properly protocolled. Hence this important safeguard that the submitted evidence would be taken into consideration in the decision-taking was not observed in 51% of the monitored cases. Notwithstanding this, it marked a continuing regress in this respect in comparison with the previous years, when this omission was made in 16% of the cases in 2021 and in just 12% of the cases in 2020.

[...]

Asylum seekers have the right to ask for the appointment of a legal aid lawyer from the moment of the registration of their asylum application. However, legal aid in first-instance procedures had still not been implemented as of the end of 2022.

At the end of 2017, the National Legal Aid Bureau, the national body assigned to provide state sponsored legal aid, received funding under the AMIF national programme to commence for the first time ever in Bulgaria the provision of legal aid to asylum seekers during the administrative phase of the asylum procedure. Legal aid under this 80,000 € pilot project had to be implemented until 31 January 2020 and

is limited to the vulnerable categories among applicants for international protection. The project was extended until 31 January 2021.

[...]

In 2022, legal aid was not provided to applicants other than unaccompanied asylum seeking and refugee children. This represented a significant deterioration of national practices in this respect, as 50 asylum seekers at first instance had been assisted with state provided legal aid in 2021, and 818 vulnerable applicants in 2020. Other asylum seekers who were not recognised as having specific vulnerabilities did not enjoy access to legal aid at the first instance of the asylum procedure even in previous years "14 (eigen onderlingen).

(De vertolking in zowel eerste als tweede aanleg bleef in 2022 problemen opleveren en was vaak van slechte en onbevredigende kwaliteit. Vertolking bij procedures voor de vaststelling van beslissingen is al een aantal jaren een van de ernstigste, hardnekkigste en onopgeloste problemen. Er wordt alleen in het Engels, Frans en Arabisch getolkt, en voornamelijk in de opvangcentra in de hoofdstad Sofia. Tolken voor andere belangrijke talen zoals Koerdisch (Sorani of Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopisch en Swahili zijn grotendeels niet beschikbaar. (...)

In het geval van mensen die talen spreken zonder beschikbare tolken in Bulgarije, wordt er gecommuniceerd in een taal die wordt gekozen door de beslisser en niet door de aanvrager.

(...)

In 2022 werd 65% van de hoorzittingen onder toezicht bijgestaan door tolken. De administratieve rechtbank van Haskovo zette haar onwettige praktijk voort om op de dag van de hoorzitting telefonisch een tolk op te roepen voor de eerste zitting, als en wanneer de appellant al in de rechtszaal was verschenen. Deze praktijk leidde tot onnodige vertragingen in zaken waarin de rekwiranten naar behoren waren verschenen, in die mate dat zittingen moesten worden uitgesteld om vertolking te regelen. Deze slechte praktijk creëerde ernstige problemen met het niveau van begrip en communicatie tussen de rechtbank en de rekwiranten, waarbij de rekwiranten niet in een taal die zij begrepen op de hoogte werden gebracht van de komende geplande zittingen en de verdere instructies van de rechter in dit verband, wat vaak resulteerde in het niet verschijnen en het garanderen van een eerlijk proces in de rechtszaal.

De kwaliteit van het tolken blijft onder de maat. De regels van de in 2009 aangenomen gedragscode voor tolken worden in de praktijk niet toegepast. Het gevolg is dat verklaringen van asielzoekers vaak worden samengevat of dat tolken commentaar geven op de echtheid of waarschijnlijkheid ervan. Dit probleem wordt nog verergerd door het feit dat interviewprotocollen niet gebaseerd zijn op de audio-opname van het interview, maar op de aantekeningen van de casusofficier. Daardoor is het voor tolken moeilijk om een volledig verslag te geven van de verklaringen en antwoorden van de eisers.

Het gebrek aan een toereikend budget voor vertolking heeft ook een invloed op de vertaling van schriftelijk bewijs, in gevallen waar schriftelijk bewijs wordt ingediend door aanvragers. Om geld te besparen en de procedure te versnellen, wordt maatschappelijk werkers gevraagd om aanvragers te adviseren om de kosten voor het vertalen van hun documenten zelf te betalen, zodat er rekening mee kan worden gehouden bij het bepalen van de status.

[...]

Ondanks het kleine aantal asielzoekers dat bewijsmateriaal ter staving van hun verzoek indiende, verzuimden de behandelaars nog steeds om dit bewijsmateriaal te verzamelen door middel van een afzonderlijk protocol, waarvan een kopie aan de asielzoeker moet worden gegeven. In 56% van de gecontroleerde dossiers werden asielzoekers ingelicht over hun verplichting om al het beschikbare bewijs ter staving van hun aanvraag over te leggen, terwijl dit in de overige 44% niet gebeurde. In 67% van de gecontroleerde gevallen presenteerden asielzoekers bewijs ter ondersteuning van hun vluchtelingenverhaal; in 49% van deze gevallen was dit bewijs naar behoren gedocumenteerd. Bijgevolg werd deze belangrijke garantie dat het ingediende bewijs in het besluitvormingsproces in aanmerking zou worden genomen, in 51% van de gecontroleerde gevallen niet nageleefd. Desondanks betekent dit een voortdurende achteruitgang in dit opzicht ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze omissie in 16% van de gevallen in 2021 en in slechts 12% van de gevallen in 2020 plaatsvond.

[...]

Asielzoekers hebben het recht om te verzoeken om de aanstelling van een rechtsbijstandsadvocaat zodra hun asielverzoek is geregistreerd. Eind 2022 was rechtsbijstand in procedures in eerste aanleg echter nog steeds niet ingevoerd.

Eind 2017 ontving het Nationaal Bureau voor Rechtsbijstand, de nationale instantie die verantwoordelijk is voor het verlenen van door de staat gefinancierde rechtsbijstand, financiering in het kader van het nationale AMIF-programma om voor het eerst in Bulgarije rechtsbijstand te verlenen aan asielzoekers tijdens de administratieve fase van de asielprocedure. De rechtsbijstand in het kader van dit proefproject van 80 000 euro zou worden uitgevoerd tot 31 januari 2020 en is beperkt tot kwetsbare categorieën aanvragers van internationale bescherming. Het project is verlengd tot 31 januari 2021.

[...]

In 2022 werd geen rechtsbijstand verleend aan andere verzoekers dan niet-begeleide minderjarige asielzoekers en vluchtelingen. Dit betekent een aanzienlijke verslechtering van de nationale praktijk op dit gebied, aangezien in 2021 50 asielzoekers in eerste aanleg door de staat verstrekte rechtsbijstand hadden ontvangen, en in 2020 818 kwetsbare verzoekers.

Andere asielzoekers die niet als specifiek kwetsbaar werden erkend, hadden geen toegang tot rechtsbijstand in eerste aanleg van de asielprocedure, zelfs niet in de voorgaande jaren).

f) Individuele garanties

In de bestreden beslissing, wordt er geen melding gemaakt dat individuele garanties werden door de Bulgaarse overheden geuit dat de eiser toegang zal krijgen tot asielprocedure.

Verzoekende partij stelt vast dat er absoluut geen individuele garanties werden geleverd over:

- Toegang tot een opvangcentrum (en welk?);
- Effectieve toegang tot asielprocedure en het feit dat de eiser niet verder vastgehouden zal zijn;
- Toegang tot medische zorgen rekening houdend met de medische problemen waarvan de eiser melding heeft gemaakt (zie supra);
- Bescherming tegen een schending van het principe van non-refoulement.

g) Conclusie

Uit bovengenoemde informatie blijkt dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije aanzienlijke tekortkomingen vertonen; dat een aantal moeilijkheden en belemmeringen kan worden geconstateerd op het gebied van huisvesting, gezondheidszorg en toegang tot werk en onderwijs; Dat bovendien het recht op opvang voor Dublin-terugkeerders vaak wordt ingetrokken, waardoor het voor deze mensen onmogelijk is in een opvangcentrum te verblijven; Dat dit een reëel risico vormt voor Dublin-terugkeerders om op straat te belanden in onmenselijke en mensonterende omstandigheden; Dat bovendien uit bovengenoemde informatie blijkt dat de asielprocedure in Bulgarije ook wordt gekenmerkt door aanzienlijke tekortkomingen;

Het valt niet te ontkennen dat de huidige procedure en opvangvoorwaarden aanzienlijke problemen opleveren wat betreft de naleving van de Europese wetgeving;

Ten slotte is het belangrijk op te merken dat in het laatste AIDA-verslag van 2022 (bijgewerkt in maart 2023) staat dat de Dublinoverdrachten aan Bulgarije ook in 2022 werden opgeschort door het Europees Hof voor de rechten van de mens en door de rechtbanken van verschillende Dublinlanden:

"In 2022 hebben de rechtbanken in sommige Dublinstaten, evenals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, nog steeds Dublinoverdrachten aan Bulgarije opgeschort voor bepaalde categorieën asielzoekers vanwege slechte materiële omstandigheden en het ontbreken van goede waarborgen voor de rechten van de betrokkenen. "15 (cursivering toegevoegd)

(In 2022 bleven de rechtbanken van bepaalde Dublin-lidstaten en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de overdracht van Dublin naar Bulgarije opschorten voor bepaalde categorieën asielzoekers, vanwege de slechte materiële omstandigheden en het ontbreken van voldoende waarborgen voor de rechten van de betrokkenen).

De motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet aanwijzen dat verwerende partij een zorgvuldige analyse van de situatie van de eiser heeft uitgevoerd waaruit geconcludeerd kan worden dat hij geen risico loopt tot onmenselijke of vernederende behandeling loopt indien hij aan Bulgarije overgedragen wordt.

Gezien al deze elementen werden de tekortkomingen van het Bulgaarse opvangsysteem door de tegenpartij niet voldoende grondig geanalyseerd. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest slechts gedeeltelijk de objectieve en recente informatie waarin de Bulgaarse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, zonder aan te tonen dat in Bulgarije de verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot de procedure voor internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd. Aangezien de verzoeker te kampen heeft met verschillende medische problematieken, is het belangrijk dat hij opgevolgd en behandeld wordt door een arts, hetgeen in Bulgarije niet gegarandeerd is.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft ze haar beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Kortom, terugzending van verzoeker naar Bulgarije zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente, publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Bulgarije "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de asielzoeker naar dat land.

De genomen beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

□ Tweede onderdeel: schending van artikel 16 Dublin Verordening

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij vast in het begin van de beslissing dat de eiser een broer heeft die in België aanwezig is, A. M..

Er werd er verder geen melding gemaakt van dit element en geen juridische gevolgen ervan getrokken.

Artikel 16, §1 van Dublin-Verordening bepaalt dat:

"Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hogeleeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen".

Het artikel 16 van de Dublin-Verordening, moet gelezen worden met de overwegende 16 van die Verordening, die stelt dat:

"Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familiërelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling".

De eisers lijdt aan medische problemen (zie supra). Hij heeft evenals een moeilijke reisweg gekend.

Het dossier van zijn broer, M. A., is in behandeling voor het CGVS (stuk 4).

Het is evenals in het belang van de procedure van de eiser en zijn broer dan hun dossier door de zelfde lidstaat behandeld wordt.

De bestreden beslissing heeft het artikel 16.1 van de Verordening geschonden, evenals de motiveringsplicht."

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel "dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013."

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Artikel 4 van het Handvest weerspiegelt artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov t. Rusland, §. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said t. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh t. Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het

voldoende concreet en aantoonbaar is (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Bulgarije. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en met in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport, de factsheet en het verslag van een werkbezoek. De verwerende partij heeft weliswaar oog gehad voor de kritische bemerkingen in het rapport, maar is van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat zij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

2.2.2.2. De verzoekende partij betoogt dat zij tijdens het korte interview bij de DVZ onvoldoende de kans kreeg om de problemen die zij in Bulgarije ondervond uiteen te zetten.

Aan de verzoekende partij werd uitdrukkelijk gevraagd of er een specifieke reden is waarom zij in België een VIB wenst in te dienen, hoe haar gezondheidstoestand is en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen. Uit de schriftelijke neerslag van haar verklaringen blijkt dat zij hierop heeft kunnen antwoorden. De Raad wijst erop dat de algemene bewering van de verzoekende partij niet van aard is om aannemelijk te maken dat de manier waarop de verzoekende partij werd gehoord haar niet in de mogelijkheid heeft gesteld om de in deze zaak relevante verklaringen af te leggen die zij wenste af te leggen.

Verder richt de verzoekende partij zich tegen het volgende motief:

“Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.10.2023 dringt de betrokkene er op aan dat België zijn verzoek om internationale bescherming zou behandelen. De argumenten die werden aangevoerd hebben echter betrekking op een terugkeer naar Oostenrijk. De aangevoerde argumenten zijn niet van toepassing en zullen daarom niet worden beoordeeld.”

Zij stelt dat haar raadsman op 9 oktober 2023 twee mailberichten heeft overgemaakt, met objectieve en recente informatie over de situatie in Oostenrijk en in Bulgarije en dat geen rekening werd gehouden met de e-mail van 9 oktober 2023 om 17u12 (stuk 3), waarmee een nota van 25 pagina's over de situatie in Bulgarije werd overgemaakt.

De Raad kan niet met zekerheid vaststellen dat de e-mail met nota waarvan sprake daadwerkelijk de verwerende partij heeft bereikt. Verder is het loutere feit dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van deze nota niet van die aard is om te doen aannemen dat de verwerende partij er geen rekening mee zou hebben gehouden. Zij heeft immers uitgebreid gemotiveerd over de situatie in Bulgarije. Hierna zal moeten blijken of deze motivering afdoende is om de grieven van de verzoekende partij over de situatie aldaar te weerleggen.

De verzoekende partij viseert het volgende motief:

“De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat België een democratisch land is, waar je veilig kan wonen. Hij stelde dat hij er de veiligheid zou vinden waarnaar hij op zoek is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de manier van behandeling door de politie er erg streng was. De behandeling in de centra was volgens de betrokkene erg slecht, er was geen hygiëne en het eten was er erg slecht. De betrokkene stelde verder dat de politie hem met een stok sloeg, maar dat hij daar geen bewijs van heeft omdat dit telkens in de toiletten gebeurde omdat daar geen camera’s hangen.

De betrokkene verklaarde dat hij in het centrum geen telefoon mocht hebben en dus ook geen foto’s kon maken.

De betrokkene stelde verder dat België zijn eindbestemming is en hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken in Bulgarije te geven omdat hij anders naar Turkije of Syrië zou worden teruggestuurd.

[...]

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij slecht door de politie werd behandeld en werd geslagen, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker geslagen werd. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidde en geen elementen aanreikte om die te staven, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van de betrokkene dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat de betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

De verwerende partij gaat volgens de verzoekende partij geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije omdat het niet zo eenvoudig is om, als kwetsbare niet correct geïnformeerde asielzoeker die mishandeld werd door de autoriteiten een klacht in te dienen tegen politiediensten van een vreemd land waar men de taal niet spreekt. Het feit dat hij al eens mishandeld is geweest en dat deze mishandelingen overeenkomen met algemene informatie over de situatie van asielzoekers in Bulgarije is een belangrijke aanwijzing van het reëel risico van slechte behandeling in geval van overdracht naar Bulgarije.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij niet concreet werden toegelicht en de omstandigheden van het aangekaarte geweld niet verder heeft geduid. Zo liet zij in het ongewisse of het ging om een eenmalig incident of dat zij meermaals werd geslagen. In die omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enig begin van bewijs te verwachten over de vermeende mishandelingen. Immers, de verwerende partij heeft er ook op gewezen

dat artikel 3 van het EVRM het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit waarborgt, maar dat de politie daar onder bepaalde voorwaarden van kan afwijken, binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. De verklaringen van de verzoekende partij moeten dermate concreet zijn dat ze toelaten om te beoordelen of deze grenzen zijn overschreden, zeker wanneer er geen enkel bewijs voorligt. De verklaringen van de verzoekende partij zijn niet van die aard. In die omstandigheden is het motief inzake het feit dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat het onmogelijk zou zijn geweest om verhaal te halen bij de bevoegde instanties ondergeschikt, doch niet kennelijk onredelijk, nu in ieder geval uit niets blijkt dat zij daartoe enige poging zou hebben ondernomen, hetgeen op zich ook reeds een begin van bewijs zou hebben kunnen uitmaken.

De verzoekende partij haalt vervolgens aan dat zij 14 dagen werd vastgehouden in een gesloten centrum. Zij wijst erop dat noch het feit dat een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, noch het feit dat een verzoeker illegaal de grens is overgestoken de bewaring kunnen rechtvaardigen. Zij werd dus in strijd met het Europees recht en artikel 5 van het EVRM in een gesloten centrum in bewaring gehouden.

De verwerende partij heeft hierover het volgende gesteld:

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij veertien dagen in een gesloten centrum in Bulgarije heeft verbleven, merken we op dat de vasthouding waarschijnlijk plaatsvond aan de grens in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest", bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Bulgaarse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen."

De verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het loutere feit van het indienen van een VIB geen reden kan zijn voor een detentie. Volgens artikel 8.2 en 8.3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) mogen de lidstaten, in de gevallen waarin zulks nodig blijkt en op grond van een individuele beoordeling van elk geval, een verzoeker in bewaring houden wanneer andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast in de in artikel 8.3 opgesomde gevallen. Volgens artikel 8.3, tweede lid worden de redenen voor bewaring vastgelegd in het nationale recht. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat haar detentie gedurende 14 dagen in strijd is met de Opvangrichtlijn of dat de verwerende partij desbetreffend op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld of dat de vrijheidsontneming in de hiervoor geschetste omstandigheden in strijd moet worden geacht met de bepalingen van het EVRM.

Wat betreft de omstandigheden in het detentiecentrum, moet erop worden gewezen dat de omstandigheden die in het AIDA-verslag worden omschreven weliswaar onderhevig zijn aan kritiek, maar dat niet is aangetoond dat het zou gaan om systeemfouten in de zin van artikel 3.2 van de Dublin-

verordening. Verder, wat het individuele risico op een schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet in herinnering worden gebracht dat de beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst relatief is en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij, die heeft verklaard dat zij 14 dagen in een gesloten opvangcentrum heeft verbleven waarna zij naar een open opvangcentrum kon, niet aantoont dat het vereiste niveau van hardheid in haren hoofde werd bereikt. Verder kan er nog op worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij als Dublinterugkeerder zal worden opgevangen in het centrum van Sofia, en dus niet in een detentiecentrum.

Wat betreft de opvangomstandigheden citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport inzake de toegang tot opvang, de omstandigheden in de opvangcentra en de belemmeringen op het vlak van toegang tot onderwijs, werk en gezondheidszorg.

Wat betreft de toegang tot de opvang betoogt de verzoekende partij dat de meeste Dublinterugkeerders de toegang wordt geweigerd.

Met haar verwijzing naar het AIDA-rapport waar er gesteld wordt dat niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders enkel een opvangplaats krijgen indien de capaciteit het toelaat, slaagt de verzoekende partij er op het eerste gezicht niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij als Dublin-terugkeerder opgevangen wordt in Sofia en dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld noch dat in de nabije toekomst acute capaciteitsproblemen worden verwacht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat uit het AIDA-rapport uitdrukkelijk naar voren komt dat in 2022 het opvangcentrum van Sofia ver beneden de opvangcapaciteit bezet was en dat voorts geen melding wordt gemaakt van effectieve opvangcapaciteitsproblemen in 2023. De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing ook verwezen wordt naar de factsheet die tot stand is gekomen in het kader van de “Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation” dat onderschreven werd door het Strategisch Comité inzake Immigratie, Grenzen en Asiel (SCIFA) van de Europese Raad op 29 november 2022. Daarbij werd een duidelijke nood aan “objective and neutral information on reception and detention conditions and the asylum procedure in all the Member States, which can serve as reference in transfer decisions (...)” (objectieve en neutrale informatie aangaande opvang- en detentievoorwaarden en de asielprocedure in alle lidstaten dat kan dienen als referentie in transferbeslissingen) geïdentificeerd. In het kader daarvan werden lidstaten gevraagd informatie te geven niet enkel over de wetgeving maar ook over de praktische implementatie ervan. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de accuraatheid en de actualiteit van de geleverde informatie. Er liggen geen gegevens voor, en verzoekende partij brengt ook geen dergelijke concrete gegevens aan, waaruit kan blijken dat de informatie dat “All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in the RRC in Sofia” (eigen vertaling: alle Dublin-terugkeerders opgevangen worden in het opvangcentrum van Sofia (RRC)) incorrect is. Dit temeer ook in het verslag van het werkbezoek van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 februari 2023 bevestigd wordt dat “Overgedragen personen worden dan ook toegewezen aan een van de opvangplaatsen in Sofia.” Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat moet getwijfeld worden aan de waarachtigheid van deze informatie. Daarenboven brengt de verzoekende partij ook geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat in het opvangcentrum van Sofia een capaciteitsprobleem zou zijn waardoor zij geen opvang zou krijgen. Het gegeven dat in de factsheet geen cijfergegevens gegeven worden over de bezettingsgraad van het opvangcentrum in Sofia doet geen afbreuk aan het feit dat in het AIDA-rapport wél cijfergegevens terug te vinden zijn over de bezettingsgraad aldaar (1047 op een totale capaciteit van 2060 (p.75) wat neerkomt op een bezettingsgraad van slechts 50,8 procent in 2022) en er voorts geen concrete gegevens voorliggen dat de opvangcapaciteit thans in 2023 overschreden is. Uit geen enkel concreet element blijkt dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Er is de Raad geen informatie bekend -en de verzoekende partij brengt die ook niet bij- dat de beschikbare plaatsen in het opvangcentrum van Sofia, waar zij als Dublin-terugkeerder zal terechtkomen, op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er aldaar veel meer personen worden opgevangen dan de maximumcapaciteit toelaat. De verzoekende partij haalt evenmin de overwegingen in de bestreden beslissing onderuit die betrekking hebben op de totaalcapaciteit van de opvangcentra in Bulgarije voor verzoekers om internationale bescherming: “Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79)”. Ook op dit vlak is de Raad geen informatie bekend en verzoeker brengt ook niet bij dat de 3931 beschikbare plaatsen op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er veel meer personen worden opgevangen in de opvangcentra dan de maximumcapaciteit toelaat. De motivering ter zake blijft derhalve staan.

Inzake de levensomstandigheden in de opvangcentra heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).”

Dit zijn genuanceerde afwegingen. De kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten in de open opvangcentra zijn verre van ideaal, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het bovenvermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93). Het Hof herinnerde hieraan in zijn arrest in de zaak C-233/18 van 12 november 2019 dat handelde over de Opvangrichtlijn 2013/33/EU en opvangcentra. De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt, dringt zich in eerste instantie des te meer op gezien op pagina 15 van het betrokken AIDA-rapport kan gelezen worden dat de Bulgaarse autoriteiten veel inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en hierbij actief donaties zoeken. Er is in dit verband sprake van “Donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF)”. Dit alles wijst niet op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de voorzieningen in de opvangcentra. Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, kan verzoeker niet overtuigen dat zij in Bulgarije in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM dreigt te belanden.

Wat betreft de beperkte toegang tot onderwijs en werk in Bulgarije dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Verder kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3.2 van de Dublin III-verordening, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg moet vooreerst worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij verklaarde dat het goed gaat, dat zij twee jaar geleden haar voet heeft gebroken en daar nog steeds last van heeft, maar dat zij geen medische attesten of andere specifieke documenten heeft bijgebracht die erop zouden kunnen wijzen dat haar gezondheidstoestand een overdracht in de weg zou staan.

Ten overstaan van de uitgebreide motieven inzake de toegang tot de gezondheidszorg citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport, waar dat in essentie stelt dat in de praktijk verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de gezondheidszorg maar dat zij op dat vlak met dezelfde problemen worden geconfronteerd als de nationale onderdanen. Dit wijst noch op een systeemfout, noch toont de verzoekende partij daarmee een reëel risico aan op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verder toont zij niet aan dat zij in de situatie zit waarin haar toegang tot de opvangvoorzieningen is beperkt of opgeheven, zoals hiervoor reeds werd gesteld.

Wat betreft de pushbacks in het grensgebied, erkent de verzoekende partij dat de verwerende partij hierover heeft gemotiveerd, stellende dat het klopt dat er zorgwekkende situaties aan de buitengrenzen worden gerapporteerd. Waar de verzoekende partij betoogt dat dit element aantoont dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel dus niet zomaar kan worden toegepast, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij dit ook niet heeft gedaan: zij heeft benadrukt dat de situatie van Dublinterugkeerders niet vergelijkbaar is met deze van personen in het grensgebied omdat de eerstgenoemden worden overgedragen nadat de Bulgaarse autoriteiten ermee hebben ingestemd dat zij kunnen terugkeren in hun hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Aangezien uit de informatie die de verzoekende partij bijbrengt niet blijkt dat ook Dublinterugkeerders een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van pushbacks, toont de verzoekende partij niet aan dat deze beoordeling niet staat.

Inzake de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wijst de verzoekende partij op het AIDA-verslag waaruit blijkt dat er tekortkomingen zijn op het vlak van de bijstand door tolken, rechtsbijstand in de administratieve fase en de informatie aan de verzoekers om internationale bescherming inzake het belang van de bewijsvoering en de samenstelling van het dossier.

Wat de rechtsbijstand betreft, wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures. Er kan dus geen gewag worden gemaakt van enige procedurefout op dit vlak.

Verder, wat de tolken betreft, heeft de verwerende partij erkend dat er op dit vlak problemen zijn, maar heeft zij toegelicht om welke redenen het naar haar oordeel geen systeemfout betreft, als volgt:

“Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de ‘Norwegian Financial Mechanism 2014-2021’ (verslag werkbezoek, blz. 6).”

Met de loutere verwijzing naar het AIDA-rapport toont de verzoekende partij niet aan dat het alsnog om een systeemfout zou gaan.

Wat tot slot de bewijsgaring betreft, en de gebreken op het vlak van het inlichten van de verzoekers om internationale bescherming inzake het belang van het bijbrengen van bewijs, kan uit het door de verzoekende partij aangehaalde citaat niet worden afgeleid dat er per definitie een oorzakelijk verband bestaat tussen het ontbreken van adequate bewijzen en gebreken op het vlak van de informatieplicht. Ook op dit vlak wordt een systeemfout niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoekende partij verwijst naar informatie die of gedateerd is in het licht van de informatie die werd gehanteerd door de verwerende partij, of geen betrekking heeft op haar individuele situatie.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.3. Wat het tweede middelonderdeel betreft, betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing slechts melding maakt van de aanwezigheid van haar broer zonder meer, terwijl zij lijdt aan medische problemen, een moeilijke reisweg heeft gekend en het in het belang is van hun beider procedure dat hun dossiers door dezelfde lidstaat worden behandeld.

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven haar verzoek om internationale bescherming in België behandeld te willen zien omwille van de aanwezigheid van haar broer. In die optiek kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij niet meer heeft gemotiveerd dan zij heeft gedaan in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij overigens betoogt dat zij medische problemen heeft, werd hiervoor al vastgesteld dat deze niet werden aangetoond met enig begin van bewijs. Verder, waar zij nog stelt dat zij een moeilijke reisweg heeft gehad, kan daarvoor weliswaar begrip worden opgebracht maar hiermee toont zij nog niet aan dat er een afhankelijkheid bestaat ten opzicht van haar in België verblijvende broer, zodat alleen al om die reden artikel 16.1 van de Dublin III-verordening geen toepassing kan vinden.

Verder kan de verzoekende partij de door haar geciteerd overweging 17, en niet 16 zoals zij stelt, van de Dublin III-verordening niet dienstig aanvoeren. Deze overweging heeft op zich geen juridisch bindende waarde en voor zover zou kunnen worden verwezen naar artikel 17.2 van de verordening moet erop worden gewezen dat volgens deze bepaling *“de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat kunnen vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria.”* Deze bepaling voorziet dus enkel dat een andere lidstaat aan de Belgische autoriteiten kan vragen om een verzoeker om internationale bescherming over te nemen enerzijds -hetgeen niet het geval is, nu niet blijkt dat Bulgarije een dergelijke vraag heeft gesteld aan de verwerende partij- of dat België aan een andere lidstaat kan vragen om een verzoeker over te nemen op grond van familiebanden anderzijds, hetgeen niet is wat door verzoeker wordt beoogd.

Het tweede middelonderdeel is evenmin ernstig.

2.2.2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat de conclusie van de verwerende partij dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS